

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 611

Een vriend van Weduwen en Weezen

15 Cent

NIEUWE SERIE.

EEN VRIEND VAN WEDUWEN EN WEEZEN.

Nadruk verboden: — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Naar het Luna-Park.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 203
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

John Raffles lag op den divan in zijn fraaie, doch stemmig gemeubileerde werkkamer, naast hem stond op een Moorsch tafeltje een kop koffie. Het licht van een regenachtigen voorjaarsdag gleed door de spiegelruiten van zijn studeervertrek naar binnen.

In een aangrenzende kamer sloeg de pendule met zilveren klank vijf uur. Raffles telde de slagen en mompelde:

„Charly heeft vandaag lang werk voor zijn irkooopen. Ik vind, dat hij lang wegblijft. Waarschijnlijk heeft hij in de city kennissen of vrienden ontmoet en heeft hij, om zich te verzetten, met hen in Savoy of in de Windsorclub geluncht.

„Nu, ik kan hem daarin geen ongelijk geven. Op zoo'n triestigen voorjaarsdag moet je je zelf weten te vermaken, temeer daar ik vandaag geen amusant gezelschap voor hem ben geweest.”

Raffles 611.

Raffles eindigde deze alleenspraak met een hartgrondigen geeuw en sloot de oogen, alsof hij een middagslaapje wilde doen.

Zoo iets was niet de gewoonte van Raffles en eigenlijk geheel en al in strijd met zijn levendige natuur, maar hij had dien dag geen trek gehad om uit te gaan, omdat hij den vorigen nacht kennis gemaakt had met een mooie Parijsche danseres, die hem verteld had, dat zij den volgenden dag naar Berlijn moest vertrekken, waar zij een engagement had gekregen in een groot, nieuw variété-theater.

Daar Raffles haar vroeger te Parijs reeds gezien had en zij hem wegens haar liefvalligheid zeer beviel, had hij haar een klein afscheidssouper aangeboden, waarbij het zeer laat was geworden.

Charly Brand had daar aanmerkingen op gemaakt en onder anderen gezegd:

„Het verheugt mij, Edward, dat jij, in wien

ik nimmer gebreken ontdekt heb, toch ook je zwakke zijde hebt.

Wanneer ik mij niet vergis, dan zul je spoedig op een kleine Parijsche dame zóó verliefd geworden zijn, dat je met haar in het huwelijksbootje zult stappen."

De Grootte Onbekende, zooals de Londensche politie Lord Lister noemde, had lachend het hoofd geschud en gezegd:

„Charly, ik ben ruim veertig jaren oud en zal zulke dwaasheden niet meer begaan. Ik blijf ongehuwd!"

Daarop was Brand luid gaan lachen. Hij geloofde dat niet en was er vast van overtuigd, dat Raffles ook nog wel eens zijn hart en hand zou wegschenken. Want Raffles behoorde tot dat soort mannen, die een vrouw volkomen gelukkig hadden kunnen maken.

Zijn elegante verschijning, zijn welgevormde gestalte, zijn ridderlijk optreden, de voornaamheid, die den geboren aristokraat steeds kenmerkt, viel iedere vrouw die hem ontmoette in het oog.

Het gesprek was toen op een ander onderwerp gekomen en het chapiter was niet meer aangeroerd.

Het was daarom echter niet uit de gedachten van Raffles verdwenen. Integendeel, hij dacht er bijna voortdurend aan en zijn alleen-zijn en het sluiten zijner oogen bewees alleen, dat hij er ongestoord over wilde nadenken.

Nadat hij een poosje aldus met gesloten oogen op den divan had liggen soezen en zijn koffie in de fijne porceleinen kop koud liet worden, hoorde men eenig gerucht in het anders doodstille huis.

Men kon duidelijk de straatdeur hooren opengaan en weer sluiten, voetstappen hooren weerklinken op het marmer der gangen en deze duidelijk hooren naderen.

Raffles hoorde ze natuurlijk ook, maar geen teeken verried dat. Geen spier in zijn gelaat, geen lid van zijn lichaam bewoog. Dat behoefde ook niet. Hij kon kalm de komst van de naderende voetstappen afwachten, daar hij ze uit duizende zou hebben herkend als die van zijn secretaris en vriend Charles Brand, die van zijn boodschappen in de city van Londen terugkeerde.

Toen Brand binnenkwam, vroeg Raffles hem, na de gebruikelijken groet, zonder zich om te wenden:

„Zijn de avondbladen er nog niet, Charly?"

„Nee, uwe Lordschap," antwoordde Brand gekscherend; „de avondbladen worden eerst over een uur bezorgd. Maar je schijnt je he-

den vreeselijk te vervelen; sedert je je slaapkamer verlaten hebt, lig je onafgebroken op den divan, rookt sigaretten en schijnt niet te weten wat je met den tijd beginnen moet. Heb je misschien lust om wat met mij te werken?"

„Ik denk er niet aan," zei Raffles en opende het pakket, dat Brand had meegebracht.

„Ik weet zeker, Charly, dat het boek, dat je voor mij hebt aangelegd en dat courantenberichten over mij uit de geheele wereld bevat, goed in orde is. Je schijnt van plan te zijn om mijn rust te verstoren."

„Dat wil ik ook, Edward," hernam Brand. „Ik moet eerlijk bekennen, dat je verveling op mij aanstekelijk werkt."

„Maar Charly," antwoordde Raffles, „ik geloof dat ik, na het vele werk dat ik verricht heb, ook wel eens aanspraak op rust mag maken. Laat je overigens niet door mij storen; ga gerust aan je arbeid."

„Dank je, dat zal ik maar liever niet doen, ik ga hier in den fauteuil zitten rooken," antwoordde Brand; „want ik weet zeker, dat mijn werk van avond tóch niet gelukken zou."

„Waarom niet?" vroeg Raffles geamuseerd.

„Dat ligt voor de hand," antwoordde Brand. „Het onderscheid tusschen ons beiden is dat jij altijd gelooft dat je plannen zullen slagen, terwijl ik steeds vrees, dat de mijne mislukken zullen."

„Daarin heb je ongelijk, Charly," zei Raffles. Ieder mensch, die geen zelfvertrouwen bezit, zal het nooit ver brengen."

„Hoor eens, Edward," zei Brand, nadat hij een sigaret had opgestoken, „je hebt dezen morgen gesproken van een groot nieuw variété-theater, dat te Berlijn geopend zal worden. Wat is dat voor een soort van inrichting?"

„Dat kan ik je nog niet zeggen," antwoordde Raffles. „Waarschijnlijk een tingel-tangel, zooals de White-city te New-York — een rommelboel, waarin men alles zien kan, zowel een nog ongeborn mensch als een geheimzinnig luchtschip."

Brand lachte en zei:

„Voor zulk een inrichting zou het niet kwaad zijn, als je jou tot reclame-chef aanstelden."

„Dat is werkelijk een goed idee," gaf Raffles ten antwoord, „dan zou ik mijn gezicht zwart maken, een helrood pakje aantrekken en met stentorstem uitroepen:

„Halo! halo! halo! komt binnen! Hier is wat moois te zien! Geneer je niet menschen, laat de dommen buiten staan, maar komt hier en warmt u aan de vlam der wijsheid, die op-

stijgt uit het binnenste van deze hal der alwetendheid en kennis! Hier is een geheimzinnig luchtschip te zien, dat in staat is, drie dagen en nachten zonder eten of drinken. . . . ik wil zeggen zonder benzine en zonder bestuurder door de lucht te vliegen en te landen, waar men dat will. . . .

„Of — hier is het nog ongebooren abnormale mensch te zien! Komt binnen, boeren, burgers, binnen- en buitenlui! Kinderen en soldaten betalen half geld! Volwassenen betalen nog minder, omdat ze veel dommer zijn! Honden worden niet toegelaten!”

„Ja, Charly,” ging Raffles lachend voort, „ik moet bekennen dat ik vroeger reeds het plan had om zulk een zaak te beginnen.”

Beiden zwegen een oogenblik en rookten.

Op dat oogenblik werd er aan de deur geklopt. Raffles riep:

„Binnen,” en onmiddellijk daarop verscheen de oude kamerdienaar Gaston.

„Wat is er, Gaston?” vroeg lord Lister.

De oude maakte een buiging, trad naderbij en overhandigde Raffles een brief, zeggend:

„Hier is een brief, uwe Lordschap!”

Raffles nam den brief aan, waarna de kamerdienaar het vertrek verliet.

De brief, dien Raffles in de hand had en waarvan hij het opschrift las, verspreidde een fijnen geur.

„Die is van de Fransche danseres Pierette, Charly,” zei Raffles.

„Dwat is zeker de dame, waarmede je gisteravond hebt gesoupeerd en die een engagement te Berlijn heeft aangenomen?” vroeg Brand.

Raffles opende den brief en antwoordde:

„Ja Charly, de brief is van haar.”

Terwijl Raffles den brief las, keek zijn secretaris hem zwijgend aan.

Plotseling zei Raffles:

„Dat is prachtig, Charly!”

„De hoeveelste liefdesgeschiedenis zou dit nu van deze kleine dame zijn?” vroeg Charly, prozaïsch.

In plaats van op deze nuchtere vraag te antwoorden, las Raffles het schrijven, dat als volgt, luidde:

„Waarde lord Aberdeen,

Het was een goede inval van mij, toen ik u gisteren om uw adres vroeg; want reeds nu, eenige uren nadat wij elkaar gesproken hebben, maak ik er gebruik van.

De Duitsche baron, dien ik te Parijs leerde kennen en die naar Londen gekomen is om met mij te trouwen, was, toen ik hem afhalen wilde, verdwenen. De portier, die zijn koffers naar het spoor gezonden heeft, deelde mij mede, dat de baron waarschijnlijk naar Duitschland is teruggekeerd.

Ik heb mij daarop naar den Duitschen consul begeven en hem gevraagd of men in Duitschland, evenals in Engeland, iemand vervolgen kan, wegens het verbreken eener huwelijksbelofte. Bedenk eens, waarde Lord, hoe laaghartig de Duitschers zijn. De consul lachte mij uit en beweerde, dat er in Duitschland zulk een wet niet bestaat. Daarna vroeg hij mij naar den naam van den baron en toen ik hem dien noemde, begon hij weer te lachen. Op mijn vraag, waarom hij lachte, gaf hij ten antwoord:

„Gij zijt immers van beroep danseres, niet waar?”

„Ja, mijnheer,” gaf ik ten antwoord; „waarom vraagt u dat?”

Daarop antwoordde hij:

„Omdat het mij verwondert, dat u denkt, dat die man, die een soort architect is, het ernstig met u meende.”

„Een architect?” vroeg ik verwonderd. „Ik bedoel geen architect, maar een baron!”

„Jawel,” zei de consul, „als zoodanig heeft de man zich waarschijnlijk aan u voorgesteld. Nu weet u er alles van. De man, wiens huwelijksbelofte ge vertrouwd hebt, is geen baron, maar een bouwer uit Berlijn. Vóórdat hij hedenmorgen op reis is gegaan, heb ik persoonlijk zijn pas afgeteekend.”

Ge kunt wel denken, lord Lister, hoe woedend ik werd, toen ik *dit* hoorde. Ik ben de speelbal van een schurk geweest, ik — die groote sommen van Fransche graven en bankiers kan krijgen heb dezen lafaard — mijn vertrouwen geschonken.

De consul en zijn bedienden hebben mij bovendien ten slotte nog uitgelachen.

O die mannen! — Thans haat ik ze, — ik zal ze nu met mijn voeten vertrappen, — zij zullen mij leeren kennen.

Ge zult u er misschien over verwonderen, dat ik u dit alles schrijf.

Weet u, waarom ik dat doe? Omdat ik u als den eenigen vriend beschouw, dien ik op de wereld bezit. Gij zijt de eenige man, die mij ridderlijk behandeld heeft, die niets van mij verlangde dan mijn vriendschap en dien ik daarom vereer, alsof hij mijn broeder was. Ik kom daarom tot u met mijn klacht over dien Duitschen zoogenaamden architect. Help mij, dat ik mij op dien man wreken kan. Sla hem met uw hondenzweep om de ooren en zeg hem, dat u dat doet om der wille van mij.

Tot weerziens te Berlijn, waarde Lord Lister; u hebt mij immers beloofd, dat ge daar heen zult gaan, om mij te zien dansen?

Ik groet u met zusterlijke liefde.

Uwe PIERETTE."

„Drommels," lachte Brand, „dat schijnt een mooie brief te zijn. Je hebt lang werk om hem te lezen. Doe mij het genoeg hem eens voor te lezen."

„Lees zelf maar," zei Raffles en reikte den brief over.

Hij stond gelijktijdig van den divan op. Zijn vermoeidheid scheen geweken te zijn. Hij rekte zich uit, keerde zich daarna tot Brand en zei:

„Wij gaan morgen naar Berlijn, Charly, wij zullen hem wel klein krijgen!"

„Ben je gek?" liet Brand zich ontvallen en keek zijn vriend met open mond van verbazing aan.

„Volgens jouw bewering ben ik dat reeds honderd keer geweest," luidde het antwoord van lord Lister.

„Maar hoor eens, Edward," zei Brand, „wil je misschien alleen om aan een gril van de kleine Fransche danseres te voldoen, naar Berlijn gaan, op gevaar af, van daar met de politie in conflict te komen, als je den weg-gelooopen minnaar daar zijn verdiende loon gaat geven?"

„Laat dat maar aan mij over, Charly," zei Raffles. „Ik behoor nog tot de oude, adellijke garde en ben volgens mijn eergevoel verplicht, om mij beschikbaar te stellen voor iedere vrouw, die mijn hulp inroept."

Brand stemde dat toe, doch zei:

„Ik heb de grootste achting voor jouw manier van handelen, Edward, maar in dit geval — waar het slechts om een danseres te doen is. . . ."

Raffles liet hem niet uitspreken. Hij viel hem in de rede en antwoordde op vasten toon:

„Let toch niet zoo op het verschil van stand, Charly. Ik beschouw haar als een vrouw, die op de bescherming van ons mannen rekent. Waarmede zij haar brood verdient, is mij onverschillig."

„Dat is natuurlijk," zei Brand.

„Zij is jong, mooi en liefstallig, ik geloof dat ik het ook doen zou. Maar — ik twijfel er toch aan of je ook zoo bereidwillig zoudt zijn als een oude, half gekke dame hetzelfde van je verlangde. Ik bedoel zoo een, die met het rechteroog in den linkervestzak kijkt, aan beide beenen mank is, valsche haren en valsche tanden heeft en als zij den mond opendoet niets dan onzin uitkraamt."

„Als zoo iemand mijn hulp inriep, antwoordde Raffles, „dan zou ik haar even goed bijstand verleen. . . . al was het dan ook misschien met minder geestdrift."

Brand zuchtte en zei:

„Jij bent van een heel ander allooi dan wij. Laat ons dus in 's hemels naam de koffers pakken en naar Berlijn vertrekken.

„Wij komen daar dan jsist aan, als het nieuwe Variété Theater geopend wordt."

TWEEDE HOOFDSTUK.

Volksvermaak te Berlijn.

Eenige dagen later reden John Raffles en Charly Brand langs den Kurfürsten-damm naar Halensee waar het nieuwe groote Berlijnsche park ligt.

Een file van auto's, electriche trams en rijtuigen rolden langs den Kurfürsten-damm. Duizenden menschen gingen per electriche tram of met de treinen en meer nog gingen te voet.

Raffles lachte spottend, toen hij uit zijn auto stapte en twee reuzengroote portiers, in karmozijnroode jassen gestoken, hem uit de auto wilden helpen.

De kerels zagen er zoo indrukwekkend uit, dat het publiek er wel respert voor gevoelen moest.

Raffles en Brand gingen met de menigte het park in.

Het was daar vol van allerlei soort reclames.

Er waren torens uit gekleurd glas vervaardigd; er zaten half naakte, getatoueerde mannen; daar waren groote manèges als in een circus, slechts met dit onderscheid dat de menschen hier niets deden dan eten en bierdrinken.

Voor het gebouw spoot een fontein, die door gekleurde electriche lampen verlicht werd. In de nabijheid was een meertje, waarop een wit schip dreef.

Ook dit was electriche verlicht, wat op het publiek, naar het scheen, een grooten indruk maakte.

Raffles maakte de opmerking, dat het grootste gedeelte der menschheid toch nog zeer dwaas is.

Het gebouw was gevuld met een massa menschen.

Door die menschenmassa's heen dringend, bezochten Raffles en Charly Brand de verdere bezienswaardigheden van het park.

Plotseling bleven zij voor een Arabische

moskee staan, waar een wild geschreeuw van negers tot hen doordrong.

Een Somali-neger danste daar in volle wapenrusting en naast hem deed een collega, gekleed met cylinderhoed, vest, broek en rok, hetzelfde.

De een schreeuwde steeds de woorden:

„Bur — bua —,” terwijl de ander riep:

„Chenimetgi-ah” — en daarbij met zijn zwarte hand over zijn buik streek.

„Ik wil wedden,” zei Raffles, „dat dit een zwarte dievenbende van den eersten rang is.”

Hij bleef een oogenblik voor het gebouw staan en hoorde, dat de Somali-neger een gesprek voerde met een zijner collega's.

Raffles haalde de schouders op, trok Brand naar zich toe en zei:

„Ik neem den kerels het niet kwalijk dat zij zich vroolijk maken over de domheid der blanken.

„Je weet zeker wel, dat ik, toen ik mij langen tijd in Afrika heb opgehouden, verschillende talen van de negers geleerd heb. Vooral het Arabisch, dat de kerels thans spreken, versta ik zeer goed en wat denk je, dat die zwarte kerel zoo even gezegd heeft?”

„Ik versta nog geen bua — bua,” antwoordde Brand lachend.

„Hij zei,” ging Raffles voort, „dat hij de blanken wel zou willen slachten, hen met uien en spek prepareeren en ze dan boven een vuur als biefstuk braden en ze bij het souper gebruiken.”

Waarop Brand ten antwoord gaf:

„Neen, bua — bua — dat kunstje zult ge niet klaar spelen. De blanken zijn daarvoor veel te taai.

„Kijk daar eens,” riep Brand verder en wees naar een reusachtig groot ijzeren gevaarte, dat een rutschbaan voorstelde, waarvoor zich een meertje bevond.

„Dat is een waterrutschbaan,” zei Raffles.

„Kijk maar eens, met hoeveel haast de menschen daar heenstreamen, om plaats te nemen in een boot. Om een minuut lang te mogen glijden betaalt men vijftig pfenning. Ik geloof toch niet, dat er één onder hen is, die iedere minuut vijftig pfenning verdienen kan. Kijk toch!”

„Men zou het niet kunnen gelooven,” antwoordde Charly Brand, „hoe de ondernemers het wagen durfden, zulk een duur toestel te plaatsen; het moet kapitalen gekost hebben!”

„Je hebt gelijk,” beweerde Raffles; „maar de menschen zijn nu eenmaal zoo. Voor goede dingen hebben zij niets over, maar voor dezen onzin, om in het water te glijden, durven zij een enorm kapitaal uitgeven.”

Hij begon plotseling luidkeels te lachen.

„Wat is er?” vroeg Brand.

Raffles wees naar een verwijderd voorwerp en toen zag Brand iets, dat er uitzag als een gedeelte der Zwitsersche Alpen.

Vandaar drong een gejuich en geschreeuw onafgebroken tot hen door.

„Dat is een berg-en-dal-spoortje, Charly, ook wel genoemd figuur-acht-baan,” verklaarde Raffles.

„De dwaasheid wordt daar nog verder gedreven dan hier, waar de menschen in het water glijden.”

„Kijk toch,” zei hij en wees naar dezelfde plaats, „dat zijn beschilderde coulissen, die het publiek den indruk moeten geven alsof zij zich in de Zwitsersche Alpen bevinden.”

„Duizenden menschen, die nog nooit een bergstreek gezien hebben, kijken daar naar met open mond en denken:

„Nu zijn wij in Zwitserland en als men in Zwitserland is, dan moet men ook met de berg-en-dal-spoorweg reizen.”

Zij gingen verder en kwamen bij de wiegeltobbe, zooals de Berlijners die noemen.

Deze zag er uit als een groote tobbe, waarin zitplaatsen zijn aangebracht; wel twintig meter hoog werd het ding opgeheschen.

Zoodra de tobbe vol menschen zat, gleed zij door haar eigen gewicht naar beneden; maar daaraan waren moeilijkheden verbonden, want telkens op twee meter afstand waren palen aangebracht, waartegen de tobbe een hevigen stoot kreeg.

Het gevolg daarvan was natuurlijk, dat de inzittenden door elkander gesmeten werden, wat het publiek deed schudden van het lachen.

„Ik geloof, Charly,” zei Raffles, „dat al deze menschen woedend zouden worden, als

iemand op straat hen den hoed van het hoofd trok. Maar voor de wiegeltobbe geven zij vijftig penning uit om door elkaar gesmeten te worden en vermaken zij zich kostelijk, als hun hoed afvalt!”

„Ik heb er nu genoeg van, want als ik nog langer bleef, dan zou ik mij zelf een onverbeterlijke idioot vinden.”

Zonder zich verder aan de publieke vermakelijkheden in het Lunapark te storen, ging het tweetal naar een restaurant om daar den avondmaaltijd te gebruiken.

Even vóór elf uur vertrokken zij en gingen naar het nachtcafé in het Lunapark, waar zij de kleine Pierette hoopten te treffen, die aan het Tanagra-theater verbonden was.

Voor dezen schouwburg, die „Mon plaisir,” heette, stonden Indianen, gekleed in vuurroode jassen, die dienst deden als portiers.

Zij trokken voor de beide voorname Engelschen het gordijn open en de vrienden traden binnen.

Raffles bleef een oogenblik staan en keek de zaal rond, die geheel met wit behangen en versierd was.

„Het is jammer,” zei Raffles tot Brand, „dat deze witte versiering een zwarte keerzijde heeft.”

Hij bedoelde daarmee de aan de gedekte tafels zittende dames van twijfelachtig gehalte; cocottes, die hoeden droegen met roode, gele, lila, witte en zwarte struisveeren; heeren, die, met flesschen champagne voor zich, bij die dames zaten en danseressen, die in het midden van de zaal dansten.

Raffles en Brand gingen zitten; Raffles riep een kellner, die in de nabijheid stond en bestelde een flesch wijn.

Daarna gaf de Groote Onbekende order aan den kellner, om eens rond te zien naar zijn klein vriendinnetje.

Onderwijl keken zij naar de drukte, die er heerschte en waren blij, toen zij eindelijk de kleine Fransche danseres zagen, die door den kellner naar hen toegebracht werd.

Weldra was het gesprek in vollen gang en de danseres vertelde nogmaals, hoe zij door den Duitschen zoogenaamden architect, die zich voor baron had uitgegeven, bedrogen was.

Plotseling werden haar oogen groot van verrassing.

Zij wees naar een tafel, die aan de andere zijde van de zaal stond en waaraan acht of tien heeren zaten, die, naar het scheen, de champagne reeds duchtig hadden aangesproken.

Zij hadden eenige opzichtig gekleede demi-mondaines bij zich, die soms gilden van het lachen. De hoofdpersoon scheen iemand, die aan het eind van de tafel stond en die met een champagne-glas in de hand een redevoering scheen te houden.

„Daar is hij, de ellendeling,” fluisterde de kleine danseres....

„Blijf maar bedaard,” zei Raffles en hield haar terug, want zij scheen te willen opspringen met het doel om den half dronken losbol eens behoorlijk aan de kaak te stellen.

Raffles had moeite om haar zóódanig gerust te stellen, dat zij hem eindelijk beloofde, geen opzien te zullen verwekken.

„Belenk toch,” zei hij tot haar, „dat ik expres hierheen gekomen ben om je te helpen. Mijn vriend Charly Brand zal je tot buiten de zaal begeleiden en ik verzoek je om dan naar huis te gaan. Morgen vroeg om elf uur zal ik bij je komen en je mededeelen, welke plannen ik heb.

„Ik beloof je op mijn eerewoord, dat de man behoorlijk zal gestraft worden voor de beleediging, die hij je heeft aangedaan.”

Charly Brand en de Française stonden op en verlieten de zaal, zonder opgemerkt te worden.

Een kwartier later was Brand weer bij Raffles, die in dien tusschentijd den architect goed in het oog had gehouden, terug.

Raffles bestelde nu ook een flesch champagne.

Zij bleven met hun beiden zitten, totdat de zaal bijna geheel ledig was. Behalve dit tweetal, waren nog slechts de architect met zijn vrienden en dames overgebleven.

Dezen gevoelden zich nu geheel vrij in hun doen en laten.

Daar zij reeds zooveel gedronken hadden, dat zij haast niet meer op hun stoelen konden blijven zitten, gingen zij midden in de zaal op den vloer zitten, en begonnen te zingen, terwijl de kellners achter hen stonden en de glazen zoodra deze ledig waren, steeds weer vulden.

Bijna alle lichten werden nu uitgedoofd en slechts de van roode kapjes voorziene lampen bleven branden.

De demi-mondaines en hun begeleiders werden hoe langer hoe luidruchtiger.

Raffles nam nu de gelegenheid waar om regelrecht naar den architect en zijn vrienden te gaan.

„Jongens,” riep hij, „het schijnt hier in uw kring zoo gemoedelijk te zijn, dat wij bij u plaats zullen nemen.”

Deze mededeeling werd met oorverdoovend gejuich ontvangen, er moesten nieuwe flesschen aanrukken en weldra stroomde de champagne bij beeken.

Raffles en Brand, die naast den zogenoemden architect waren gaan zitten, hielden zich alsof zij zich rijkelijk van den schuimenden wijn bedienden, maar zij lieten het grootste gedeelte van de geschonken champagne over den grond vloeien, iets dat niemand merkte en dat, al zou het wel opgemerkt zijn, kon worden gehouden voor de verregaande graad van dronkenschap, waarin zij beiden verkeerden, ofschoon zij er beiden wel voor zorgden volkomen nuchter te blijven.

Zij deden alsof zij zich hevig in dit twijfelachtig gezelschap vermaakten, maar inwendig walgden zij van de dronkemanstroep.

Nadat dit geruimen tijd geduurd had, scheen Raffles er genoeg van te hebben, stond op en verklaarde, dat hij niet meer drinken wilde, doch de architect riep:

„Hoor eens, zoo lang jullie hier bij ons bent, moet je mee zwelgen. Wij hebben ons voorgenomen om hier hedennacht een bankje van duizend goudmark te verteren.”

„Wil je duizend mark verteren?” vroeg Raffles.

„Natuurlijk,” riep de architect. „Wij hebben zooveel geld, dat wij er geen raad mee weten, kijk maar eens, daar —” hij greep in zijn borstzak en wierp verscheidene pakken banknoten op den grond.

Raffles raapte ze op en overtuigde zich er van, dat het goed gangbaar papiergeld was en dat de architect een kapitaal van minstens eenige honderdduizenden marken maar zoo losjes bij zich droeg. Hij gaf het geld aan den architect terug en dacht er over na, hoe de man wel aan zooveel geld gekomen was, dat hij, naar het scheen, met volle handen om zich heen gooide.

Terwijl hij daar nog over peinsde, kwam de restaurateur met de rekening, overhandigde die aan den architect en zei:

„Mijnheer, hier is uw rekening; u bent duizend goudmark schuldig.”

„Jongens!” riep de architect zijn vriendinnen en vrienden toe; „ik heb het gewonnen! Jij,” met deze woorden wendde hij zich tot een zijner vrienden, die zoo dronken was, dat hij half bewusteloos op den vloer lag, „jij oud, leelijk gedrocht, jij hebt duizend mark verloren!”

Hij stootte hem met den voet, waarop de beschonkene een gebrom liet hooren.

Hij haalde een banknoot van duizend goudmark te voorschijn, wierp den restaurateur dit voor de voeten, haalde een handvol goudstukken uit zijn broekzak, wierp ze weg, zoodat ze naar alle kanten rolden en riep tot de kellners:

„Daar, bandieten, daar heb je jullie fooil!”

De kellners zochten op handen en voeten de goudstukken op en de architect, die nu op de armen van Raffles leunde, stotterde:

„Voor heden is de zwelgpartij geëindigd; wij gaan nu per auto naar huis. Jou,” zei hij tot Raffles, „zal ik meenemen.”

„Wel,” riep de restaurateur, „wilt u nu reeds naar huis gaan? Als u geen geld meer bij u hebt, dan wil ik u wel crediet schenken”.

„Mij behoeft niemand te borgen, ik heb genoeg”, antwoordde de beschonkene, die zich beleedigd gevoelde.

„Dat weet ik wel”, zei de restaurateur lachend. „Iemand, die zoo gemakkelijk geld verdient als u! — Ik wil ook huisjesmelker worden, dat brengt nog al wat geld in het laatje!”

Na deze woorden werd de architect woedend. Hij liet Raffles los en wilde met gebalde vuisten op den restaurateur aanvliegen.

„Vervloekte hond!” riep hij, „wil je ons voor huisjesmelkers uitschelden? Je hebt zeker in langen tijd geen pak ransel ontvangen?”

Eenige zijner vrienden die nog niet zoo veel gedronken hadden als hij, sprongen eveneens op en schreeuwden:

En toen zag men een vreemd tooneel....

Vier der „heeren” stormden met opgeheven champagneflesschen op den restaurateur aan, maar de kellners sprongen er tusschen, wierpen zich op de beschonkenen — — en nu vielen er vuistslagen en vlogen de flesschen naar alle kanten.

Raffles en Brand, die er voor bedankten, klappen te ontvangen, gingen op een afstand staan.

De juffertjes sloegen op de vlucht en kort daarop werden de beschonken kerels de een na den ander, op straat geworpen.

Zoodra allen verwijderd waren, werd de deur van het restaurant gesloten.

Vloekend en scheldend stonden de beschonkenen die voor de deur lagen, op, zochten hun overjassen en hoeden op, slingerden daarna gearmd naar hunne auto's en reden weg.

Raffles en Brand huurden een taxi en waren binnen een half uur in hun hotel.

Eerst nu hij op zijn kamer terug was uitte Raffles zijn verontwaardiging en zei:

„Bah, Charly, wat was dat een afschuwelijke zwijnenpan!”

Waarop Brand antwoordde:

„Ja, zeker afschuwelijk. Maar zeg mij nu eens, wat soort van menschen dat eigenlijk zijn en hoe het komt, dat zij met hun geld om zich heen smijten, alsof het krankzinnige erfenamen zijn van den een of anderen millionaire?”

Met een minachtende uitdrukking op zijn gelaat, gaf Raffles ten antwoord:

„Dat is een gevaarlijke bende, Charly. Het woord huisjesmelker, dat je wel gehoord zult hebben en waardoor de vechtpartij ontstond, had je dit reeds duidelijk moeten maken.”

„Dat was onmogelijk,” antwoordde Charly, „want ik heb tot nu toe dat woord nog nooit gehoord. Wat beteekent het eigenlijk?”

„Het is voor heden te laat je dat nader uit te leggen,” zei Raffles, „want het is al vier uur. Morgen vroeg zal ik je dat vertellen.”

„Ik heb het plan o meen veldtocht tegen deze menschen te beginnen, die hen lang zal heugen.”

„Ga nu maar naar bed; morgen ochtend om elf uur zal ik je laten wekken om te ontbijten.”

Hij stak, als naar gewoonte, nog een sigaret op.

Brand wenschte zijn vriend goeden nacht en sliep dadelijk in; maar Raffles liep nog een poos in zijn kamer op en neer, om ernstig na te denken.

Af en toe bleef hij staan, maakte een beweging met de hand, waarin hij de sigaret had en zei toen bij zich zelve:

„Yes — zaó zal ik het doen!”

Daarna wierp hij de half ongerookte sigaret uit het venster, ging naar zijn slaapkamer en legde zich ter ruste.

DERDE HOOFDSTUK.

Huisjesmelkers.

Den volgenden ochtend kwam Charly Brand reeds vroeg aan het ontbijt, ofschoon hij nog niet goed uitgeslapen was, maar Raffles, die een veel sterker gestel had, was frisch en vroolijk.

Toen hij zijn vriend aankeek, begon hij te lachen en zei:

„Ik zal je in het vervolg vroeger naar bed sturen, Charly. Kleine kinderen, zooals jij, moeten uiterlijk om tien uur slapen gaan; ik kan het je aanzien, dat je niet uitgeslapen bent. Drink een kop bouillon en laat het ontbijt je goed smaken, dat zijn de beste geneesmiddelen.”

Brand besloot de raad van Raffles op te volgen en spoedig zaten beide vrienden aan het ontbijt, dat zij alle eer bewezen.

Inderdaad knapte Brand weldra op.

Na eenig stilzwijgen zei hij:

„Je hebt mij beloofd, Edward, om mij nu iets naders omtrent de huisjesmelkers mede te deelen.”

„Ja, dat heb ik gedaan,” luidde het antwoord, „en het is zelfs noodig, dat zulks geschiedt, omdat je mij daarna beter behulpzaam kunt zijn.”

Voor dat Raffles verder ging, dronk hij zijn kop koffie leeg, stak als naar gewoonte een sigaret op, begon te rooken en zei toen:

„Luister: Hier te Berlijn zijn lieden, die bij den tegenwoordigen drukken aanbouw van nieuwe huizen, om in de heerschende woningnood te voorzien, zich op kosten van hun medemenschen verrijken, zonder dat er een wet bestaat, die hen zou kunnen straffen.

„Die lieden leenen zich tot zulk een handelwijze, omdat zij door de groote verdiensten, die zij behalen kunnen, als is he ook met offering van hun goeden naam, totaal verblind geworden zijn.

„Zij handelen daarbij op verschillende manieren.

„De eenvoudigste weg dien zij inslaan, is de navolgende:

„De eigenaar van een stuk grond, die dat gaarne wil verkoopen, treedt in relatie met zoo iemand en biedt aan, dat hij tegen betaling van de waarde van het bouwterrein hem dat, om er huizen op te bouwen, op eerste hypotheek wil afstaan.

„Dat is het begin en weldra wordt een kantoor opgericht, waarop met groote letters, onder den naam van den ondernemer het woord „architect” prijkt.

„Je begrijpt nu, dat zoo'n man daartoe volstrekt het recht niet heeft, daar hij nimmer voor architect heeft gestudeerd. Maar de wet is te dien opzichte veel minder streng, dan bij voorbeeld voor de zich voor dokter uitgevende natuur-geneeskundigen, die met hardnekkigen ijver worden vervolgd, ofschoon er onder die lieden soms wel menschen worden gevonden, die knapper dan menig gestudeerd arts zijn.

„Maar ter zake, wij hadden het over dien zoogenaamden architect.

„Daarna zoekt de man een geldschieter, die hem het noodige kapitaal voor den bouw verschafft en die daarvoor de tweede hypotheek krijgt.

„Het geld, dat hij ontvangen heeft, gebruikt hij slechts voor de helft voor het gebouw en de andere helft steekt hij in zijn zak.

„Zijn leveranciers van steenen, hout en andere benoodigdheden, die hem crediet verleend hebben, bedriegt hij zooveel hij kan.

„Zoodra het gebouw tot de eerste of tweede etage gereed is, verklaart „mijnheer de architect” op een goeden dag, dat hij niet in staat is, te betalen. Dan volgen eenige hevige tooneelen en het eind van het lied is, dat het gebouw gerechtelijk wordt verkocht.

„Het ligt voor de hand, dat de grondeigenaar in de meeste gevallen de bezitter wordt.

Soms gelukt het den hypotheekhouder om, door medewerking van den grondbezitter, geld op te nemen en het gebouw te kunnen voltooien.

„Daardoor hebben deze beiden hun schaapjes needs op het droge gebracht, want bij een gerechtelijke verkooping komen de leveranciers meestal het slechts weg.

„Het tweede middel om hun doel te bereiken bestaat erin om, in overleg met den eigenaar van het stuk grond, het gebouw gereed te maken en zoodra mogelijk te verhuren aan zoogenaamde „trockenwohner“, (lieden die het huis droogmaken moeten).

„Leg mij nu maar eerst uit, Edward, wat „trockenwohner“ zijn?”

Raffles wipte de asch van zijn sigaret in het aschbakje en zei:

„Zoo noemt men de huurders, die het nieuwe huis onmiddellijk na de voltooiing betrekken en een billijken huurprijs betalen, omdat het gebouw nog vochtig is.

„Zij nemen de verplichting op zich om het gebouw door stoken droog te maken. Tot voor korten tijd was dat ten minste zoo.

„Tegenwoordig doen de huisjesmelkers weer anders. Zij bouwen vooral in het westen van Berlijn groote huizen met vijf tot twaalf kamers, voorzien die van alle mogelijke geriefelijkheden, van stofreinigingsmachines, van geld- en ijskasten, van centrale verwarming en daktuinen, van bad- en toilet kamers, tot zelfs voor de dienstboden.

„De huurprijs van zulke woningen loopt uiteen van vier- tot zeven- of achtduizend goudmark. Er zijn natuurlijk weinig menschen, die dien prijs betalen kunnen. Dat weten de huisjesmelkers zeer goed.

„Maar niettegenstaande dat bouwen zij deze groote woningen, omdat volgens het huurcontract er een groote winst gemaakt wordt; een winst, die veel grooter is dan die van een huis met twee tot vier vertrekken.

„Die groote huizen verhuren zij aan lieden, die slechts een vierde gedeelte van de huur betalen, die in het huurcontract vermeld staat.

„Aan de huurders worden bij betaling der huur, kwitanties afgegeven, die geheel overeenkomen met den huurprijs die in het contract vermeld staat.

„Daarna laten zij advertenties in de dagbladen plaatsen, waarin zij mededeelen, dat zij een huis ten verkoop aanbieden, dat zeer winstgevend is en dat er op den koopprijs slechts twintig of dertig duizend goudmark betaald behoeven te worden, terwijl de overige

som als eerste hypotheek daarop beleend kan blijven.

„Honderden menschen, vooral uit de provinciën, laten zich door deze aanbiedingen misleiden.

„Renteniers, gepensioneerde ambtenaren, zelfs weduwen denken dat zij, door het betrekkelijk kleine kapitaal te storten, hunne inkomsten aanmerkelijk kunnen vermeerderen.

„Men koopt het huis. De koper betaalt de twintig of dertig duizend goudmark en de vrij hooge kosten van overdracht en de rest der koopsom, tachtig of honderd duizend goudmark, blijft op naam van den voormaligen bezitter, als hypotheek daarop gevestigd.

„De architecten, die nu het huis verkocht hebben, weten zeer goed, dat het den nieuwen eigenaar onmogelijk is om de rente van de hypotheekschuld op te brengen.

„Daarmede houden zij behoorlijk rekening.

„Eerst dan, als hij rente moet betalen, bemerkt de koper in welke moeilijke positie hij geraakt is. Hij kan de rente niet betalen — het gerecht komt er bij te pas en zonder dat iemand hem helpen kan, verliest hij niet alleen alles wat hij betaald heeft, maar geraakt daarenboven nog diep in schulden.

„Op deze manier worden ieder jaar in Duitschland, door zoogenaamde huisjesmelkers, millioenen verdiend en de regeering bemoeit zich niet met de slachtoffers en evenmin met de zwendelaars.”

Charly Brand had met aandacht naar deze verklaring geluisterd.

Eindelijk zei hij:

„Meen je dan, Edward, dat de lieden, in wier gezelschap wij ons gisteravond bevonden, behooren tot de klasse dier huisjesmelkers en zwendelaars?”

„Dat vermoed ik niet alleen, Charly, maar dat is een feit,” luidde het antwoord. „Ik heb een plan opgevat, — het toeval is mij weer eens gunstig geweest, want ik heb een heel complot van deze bende leeren kennen.

„Ik wil er nu eens voor zorgen, dat zij een lesje ontvangen, dat hun verscheidene jaren zal heugen.”

„Nu word ik waarlijk nieuwsgierig, Edward!” zei Brand.

„Het is zeer eenvoudig, mijn jongen,” ging Raffles voort. „Wij moeten nu ons hotel verlaten en zullen gaan verhuizen naar Hotel „Adlon” onder de Linden, om daar voor eenige dagen onzen intrek te nemen in de voornaamste vertrekken. Dat is natuurlijk een geweldige dure grap, maar het moet gebeuren om

de huisjesmelkers des te beter te kunnen bestrijden."

Charly Brand was gewoon, zijn vriend blindelings te gehoorzamen en daarom maakte hij geen aanmerkingen.

Een kwartier later reden Raffles en Brand met al hun bagage naar het Anhalter-station en gaven hun koffers daar in bewaring; daarna namen zij twee biljetten naar Dresden.

Brand begreep er blijkbaar niets van en keek verbaasd naar de plaatskaarten.

Wat zou Raffles in Dresden willen doen?" dacht hij. Met welk doel reisde hij daarheen? — Voor eenige oogenblikken had hij nog gezegd, dat hij naar hotel „Adlon" wilde verhuizen.

Maar Brand vroeg niets en reisde zwiingend met den Grooten Onbekende, den grootsten meester van alle avonturen, naar Dresden, waar zij om vier uur aankwamen, ging dadelijk met hem van het station naar het post- en telegraafkantoor, van waar Raffles een telegram verzond dat luidde:

„Hotel Adlon" — onder de Linden —
Berlijn.

Reserveer voor Lord Fitz Clarence Beit een suite vorstelijke vertrekken. Kom hedenavond elf uur met zijn secretaris:

CHARLES LEWIS, advocaat."

Charly Brand dacht er te vergeefs over na, wat dit telegram beteekenen moest, hoewel hij nu vermoedde waarom zij naar Dresden gegaan waren.

Raffles, de Grooten Onbekende, keek hem lachend aan, ging met hem naar het hotel „Europeïscher-Hof" en bestelde daar een diner.

Terwijl zij aan tafel zaten zei Brand daarop:

„Het is een eigenaardig idee van je om in Dresden te dineeren, Edward."

„Waarom?" vroeg Raffles. „Thans, nu er zooveel sneltreinen rijden, kan men zeer goed op één dag in drie hoofdsteden gaan eten.

„Na het diner zullen wij een kleine wandeling maken, in café „König" een glas bier gaan drinken en daarna naar het station wandelen. Wij zullen dan met den sneltrein weer naar Berlijn vertrekken en kunnen daar tegen elf uur terug zijn.

„Vergeet nu vooral niet, dat ik van nu af Lord Fitz Clarence ben en dat jij mijn advo-

caat Charles Lewis bent, lid van de beroemde Engelsche firma Lewis, Lewis en Co. Je moet mij met den noodigen eerbied behandelen en zoo weinig mogelijk spreken. Dat is voor een Engelschman niets vreemds."

„Dus, mr. Lewis, denk nu vooral aan je nieuwen naam, opdat je daaraan gewend raakt.

„Van af dit oogenblik moet je mij Lord Clarence noemen."

Om elf uur dien avond stapten aan het Anhalterstation Lord Clarence en Mr. Charles Lewis uit den trein. Op het perron stelde zich een heer als employé van het hotel „Adlon" aan hen voor en vroeg naar hunne bagage, waarop Raffles hem antwoordde:

„De bagage heb ik reeds vooruit gestuurd. U kunt die in de bewaarplaats in ontvangst nemen en naar het hotel laten zenden."

Een uur daarna had Raffles de voornaamste vertrekken op de eerste étage in hotel Adlon aan den Pariser-Platz betrokken.

Het had een heele consternatie gegeven, toen hij arriveerde. Niet alleen de maitre d'hotel en de gérant waren buigend als knipmessen komen toelopen, maar zelfs de directeur in hoogst eigen persoon had zich verwaardigd uit zijn kantoor te komen om den voornamen Engelschen gast te verwelkomen.

Men stelle zich diens verontwaardiging voor, toen hij moest bemerken, dat de fiere en hooghartige Engelsche Lord in het geheel niet onder den indruk scheen te komen van deze toeschietelijkheid van een Duitscher jegens een Engelschman en den hotel-eigenaar nauwelijks een enkel woord waardig keurde.

Eenigszins in zijn wiek geschoten, klom de hotel-eigenaar de treden naar zijn kantoor weer op en nam zich voor zich in het geheel niet meer te laten zien, iets dat Raffles net zoo veel schelen kon als wanneer president Ebert een bloedneus had opgelopen.

Intusschen had de aankomst van den voornamen Engelschen gast zich als een loopend vuurtje door het hotel verspreid.

Het personeel stond te ginnegappen van plezier over de bejegening, die den trotschen patroon had ondergaan en de zich in het hotel bevindende gasten fluisterden elkander in de ooren, dat een der rijkste heeren uit Engeland, lord Clarence, in het hotel gearriveerd was.

Raffles ging dien avond als lord Clarence te bed en sliep zeer gerust maar Charly Brand, die zeer bezorgd was over hetgeen Raffles voornemens was te doen, kon den slaap niet

vinden. Hij zag zich al voor het gerechtshof gedaagd, beschuldigd van het valschelijk dragen van den advocaten-titel, was niets gerust over den afloop van het proces, dat tegen hem aanhangig was gemaakt en wenschte zich in het land waar de peper groeit.

Toen Raffles hem den volgenden ochtend kwam wekken, lachte hij, dat de tranen hem over de wangen liepen.

Zijn vriend lag in bed met zijn hoofd op de

plaats waar zijn beenen behooren te liggen, met één sok om zijn hals, waarmede hij zich zelf half gewurgd had en een sok over zijn hoofd getrokken als een slaapmuts, terwijl hij, nog half doezelig van den slaap een verwoed gevecht leverde met zijn lakens en dekens, welke hij in zijn droom blijkbaar voor de woedende golven van een fel bewogen zee had aangezien.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

VIERDE HOOFDSTUK.

De advocaat en Zijne Lordschap.

De eigenlijke naam van baron van Hage-trott, die zich als zoodanig aan de kleine Française te Parijs had voorgesteld, was Walter Barrikoff, die zich architect en bouwkundige noemde, doch inderdaad huisjesmelker was.

Hij was het hoofd van de huisjesmelkers in het Westen, en er was zeker geen enkel bouwterrein, waarin hij de vingers niet had.

Ten gevolge van het drinken van te veel champagne was hij den dag na alles, wat in „Mon Plaisir” was voorgevallen, eerst tamelijk laat op zijn bureau gekomen, en verwonderde zich er over, dat daar reeds eenige uren een loopjongen zat te wachten, die een brief had, dien hij alleen aan hem persoonlijk ter hand mocht stellen.

Hij nam den brief aan, gaf den loopjongen een fooi, ging naar zijn particulier bureau en las het navolgende:

Den Weledelgeboren Heer Walter Barrikoff, architect, Charlottenburg.

WelEdele Heer!

Ik verzoek u om mij dadelijk na ontvangst van dezen brief, naar het hotel „Adlon” bericht te zenden wanneer u daar bij mij kunt komen, voor het houden van een conferentie.

Het betreft den aankoop van een groot terrein. Er is haast bij.

Hoogachtend,

Charles Lewis, firma Lewis, Lewis en Cie, advocaten te Londen.”

De architect moest eerst goed nadenken, voordat hij den inhoud begreep, ging toen

naar de telefoon en belde het hotel „Adlon” op.

Op zijn gewone brutale manier, vroeg hij den portier die in het hotel aan de telefoon kwam:

„Zeg eens portier, een zekere Lewis heeft mij geschreven; wat is dat voor een kerel? Logeert die bij jullie?”

„Neem mij niet kwalijk,” antwoordde de portier, een voormalig onderofficier van het Pruisische leger, „bij ons logeeren geen kerels, doch alleen heeren uit den eersten stand, en denk er aan, dat u niet zoo brutaal moet zijn om op dien toon met mij te spreken!”

Toen de architect dit antwoord ontving, scheen hij niet erg in zijn schik te zijn.

Hij had den hoorn nog in zijn hand en dacht een oogenblik na over het antwoord, dat hij hierop zou geven, toen een tweede architect, genaamd Lehr, met zijn hoed op het hoofd en een helkleurig vest aan, dat hij altijd droeg, binnenkwam en tot hem zei:

„Kerel, je staat daar precies alsof iemand je een reclamebiljet voor je mond geplakt had! Wat is er gaande?”

De architect legde den hoorn op den haak, overhandigde den ander den brief en zei:

„Lees dit eens.”

Dat deed den aangesprokene, die, na van den inhoud kennis genomen te hebben, zei:

„Welnu en je blijft hier nog staan en bent nog niet naar het hotel gegaan. Kerel, als jij niet wilt, dan wil ik wel graag.”

„Ja, dat wil ik wel gelooven,” zei Barrikoff. „Nee, mijn jongen, ik ben nog niet rijp voor het gekkenhuis. Maar denk je, dat ik in het hotel inlichtingen zal kunnen krijgen wie Lewis is? — Ik moet toch weten met wien ik te doen heb.”

„Dat klopt,” zei de ander. „Vooraf met lieden, die iets koopen willen, moet men voor-

zichtig zijn. Het zijn gekken, of schurken die nog slimmer zijn dan wij. Wil de portier van het hotel je geen informatie geven?"

„Nee, de kerel acht zich beleedigd," luidde het antwoord.

„Wacht dan eens een oogenblik," zei Lehr, nam de telefoon in de hand en liet zich met het hotel „Adlon" verbinden.

Maar in plaats van naar den portier te vragen, vroeg hij op beleefden toon:

„Zou ik een van de directeurs van het hotel over een belangrijke zaak kunnen spreken?"

Hij wachtte eenige oogenblikken, waarna inderdaad een der directeurs aan de telefoon kwam.

„Hier graaf Trautmannseck," aldus meldde zich Lehr. „Ja, graaf Trautmannseck, — Tiergartenstrasse no. 11. Ik ontving hedenochtend een brief van een zekeren heer Lewis — juist, Lewis uit Londen — een advocaat, — hij wenscht met mij over zaken te spreken. Daar genoemde heer mij geheel vreemd is, wilde ik u in vertrouwen vragen of u hem kent? — —"

Architect Barrikoff zag duidelijk dat Lehr er veel belang in stelde, welk antwoord hij op zijn vragen kreeg.

„Zoo — zoo —," zeide Lehr eindelijk. „Ik dank u beleefd voor de mededeeling."

Voorzichtig en steeds nog nadenkend legde hij den hoor op den haak, terwijl de ander hem ongeduldig vroeg:

„Welnu, Willy, wat is die Lewis voor een insect?"

„Men moet zeer voorzichtig met hem wezen, mijn waarde!" antwoordde Lehr. „Het moet een buitengewoon gewiekste kerel zijn, die slimmer is dan alle slimme vossen hier tezamen. Het schijnt, dat hij reeds in alle hoofdsteden zijn slachtoffers heeft gemaakt, terwijl hij het toch zóó aanlegt, dat de politie hem niets kan maken. De directeur van het hotel ging zelfs zoo ver, dat hij zei, dat men liever niets met hem beginnen moet en je ziet nu weer, hoe goed het is, als men vooraf informeert."

„En ook zie je hierdoor, hoe goed het is en wat men per telefoon te weten kan komen als men zich voor een graaf uitgeeft. Een gewoon mensch had geen inlichtingen gekregen. En dan wilde ik je vragen, of de oude mevrouw Becker de rente al betaald heeft van de hypotheek over het huis in de Bilmerdorfferstraat."

Barikoff, die de punt van een havanasigaar afbeet, antwoordde:

„Wat mankeert je nu, ben je niet goed in

het hoofd? — Wij zijn toch nog niet in Augustus, doch eerst in Mei. En waarvan zal zij de rente betalen? Misschien van haar hongerpensioentje?"

„Nee, mijn jongen, morgen wordt de oude vrouw gedagvaard en wij zullen kort proces met haar maken."

„Met dat huis gaat het prachtig," antwoordde de ander. „Aan dat perceel hebben wij nu al voor de vijfde maal dertigduizend goudmark verdiend. Als wij het nog tweemaal verkoopen, dan kost het gebouw ons geen cent meer. Denk jij naar dien Engelschen zwendeladvokaat te gaan?"

„Nee," antwoordde Barikoff, „ik denk er niet aan! De kerel mag zich voor mijn part ophangen! Mijn tijd is er te kostbaar voor om naar hotel Adlon te gaan en daar voorstellen van een of anderen windbuil aan te hooren."

„Wat ga je dan doen?" vroeg Lehr.

„Ik ga een paar wissels verkoopen," luidde het antwoord.

„Zie ik je vanavond nog?" vroeg de eerste.

De ander haalde zijn schouders op; — „Als je het verkiest ja, maar waar?"

„In het Amorpaleis," stelde Lehr voor.

„Goed. Nu, adieu dan!" groette Barrikoff en vertrok.

Lehr brandde de grond onder de voeten.

Hij verliet in haast het bureau en toen hij weer in zijn auto stapte, riep hij den chauffeur toe:

„Hotel „Adlon"!"

Hij stak een sigaret op, begon te rooken en mompelde bij zich zelf:

„Dezen keer, vriend Barrikoff, heb ik jou gelijk. Ik heb nog niet vergeten, dat je mij voor korten tijd in West-End op dezelfde manier behandeld hebt. Als ik mij niet vergis, dan kan ik nu revanche nemen."

De informatie namelijk, die hij van den directeur van het hotel gekregen had, was geheel anders dan hij beweerd had en luidde:

„Mr. Charles Lewis is een van de voornaamste rechtsgeleerden uit Londen en bevindt zich hier als de begeleider van den rijken Engelsman Lord Clarence Beit."

De huisjesmelker kende den naam Beit. Dat was de rijkste man van Engeland, de man, aan wien de groote diamantvelden in Zuid-Afrika toebehoorden en die wel op twee duizend miljoenen goudmark geschat werd. Daar viel wat aan te verdienen.

Het was duidelijk, dat Lewis, als hij het plan had het een of ander te Berlijn aan te

koopen, hij dit voor rekening van den Lord deed.

De huisjesmelker Lehr werd zonder moeilijkheden in den salon van Charly Brand toegelaten. Deze zat als Mr. Lewis aan het schrijfbureau en gaf den huisjesmelker met een handbeweging te kennen, om nader te komen.

Beiden maten elkaar een oogenblik met de oogen, evenals twee vijanden, die hunne krachten meten vóór dat zij naar de wapens grijpen.

Lehr kreeg onmiddellijk den indruk, dat hij in den man in den bureaustoel een koelbloedig en zeer voorzichtig man voor zich had, terwijl Brand zeer goed begreep, dat de huisjesmelker een schurk was.

„Hoe is uw naam?” vroeg Brand en bekeek nogmaals het visitekaartje, dat de huisjesmelker hem door den piccolo gestuurd had.

De huisjesmelker boog en stelde zich voor: „Wilhelm Lehr”, om u te dienen.”

„Wel, mr. Lehr, wat verlangt u van mij?” vroeg Brand ietwat onverschillig.

„Ik ben de compagnon van den architect Walter Barrikoff,” antwoordde Lehr. „U hebt een brief geschreven. . . .”

„Zeer juist, sir. Ga zitten,” noodigde Brand uit.

De huisjesmelker nam plaats in den fauteuil, die dicht bij het schrijfbureau stond.

Charly Brand nam een potlood.

„Is de architect Barrikoff persoonlijk verhinderd te komen?” vroeg hij.

„Ja, mijnheer de advocaat,” zei Lehr. „Mijn compagnon heeft het zóó druk, dat het hem niet mogelijk is, te komen; daarom heeft hij mij opgedragen met u te spreken.”

Lehr loog zonder blikken of blozen en zóó vlot, dat het scheen alsof hij zelf geloofde, dat het waar was.

Brand kon dit natuurlijk niet weten en bedacht zich eenige oogenblikken; eindelijk zei de hij:

„Ik heb niet de eer u te kennen, mijnheer Lehr. Door een mijner vrienden te Londen is uw compagnon, de architect Barrikoff, mij aanbevolen. En ik weet niet of ik de zaak met u tot een goed einde kan brengen.”

De huisjesmelker legde de hand op zijn hart en antwoordde op een toon, alsof men hem in zijn eer was te na gekomen:

„Mijnheer de advocaat, daar mijn compagnon mij opgedragen heeft met u te spreken, kunt u reeds weten dat u mij uw vertrouwen

kunt schenken. Mijn compagnon en ik hebben geen geheimen voor elkaar. Het is precies hetzelfde of u met hem of met mij onderhandelt.”

Maar Brand, alias Charles Lewis, scheen een zeer voorzichtig heerschap te zijn.

Hij bleef rooken zonder iets te zeggen.

Eindelijk vroeg hij:

„Welken waarborg kunt u mij geven, dat u op eerlijke manier zaken met mij doen wilt?”

„Iederen waarborg, dien u wenscht,” luidde het antwoord.

„Wel, dan wil ik u iets zeggen,” ging Brand voort. „Kunt u mij een voorschot van vijfmaal honderd goudmark geven, welk bedrag ik, als de zaak in orde komt, als mijn winstaandeel kan behouden?”

De huisjesmelker stond verbaasd. Zoo iets was hem nog nooit overkomen. Vijf honderd duizend mark! Geen kleinigheid!

„Dan moet ik eerst weten,” antwoordde hij, „wat uwe bedoeling is.”

„Dat zal ik u zeggen zoodra u hier komt,” vervolgde Brand, „en mij, in tegenwoordigheid van uwen compagnon, vijfmaal honderd duizend mark overhandigt.”

„Accoord,” zei de huisjesmelker. „Maar zoudt u nu niet zoo goed willen zijn mij een kleine inlichting te geven omtrent de zaak, die u voor hebt?”

Charly Brand zweeg en peinsde, waardoor de huisjesmelker den indruk kreeg, dat men hem, als het ware, de woorden uit den mond moest halen.

Eindelijk zei Brand:

„Het betreft een zeer eenvoudige zaak. Iemand, wiens naam ik u voorloopig niet noemen mag — —”

„O,” dacht de huisjesmelker, „ik weet wel, wien u bedoelt, den millionair — Beit —”

Charly ging voort: — „is van plan, hier in het Westen van Berlijn groote terreinen aan te koopen; ik ben er van overtuigd, dat hij daarvoor iederen prijs zal betalen, dien ik noem. En daaraan wil ik en zult ook gij behoorlijk verdienen; want het gaat om miljoenen waarde.”

Bij het hooren dezer woorden steeg den huisjesmelker het bloed naar het hoofd.

„Drommels,” dacht hij, „dat kan een zaakje van belang worden!”

Hij stond op, reikte den advocaat de hand en zei:

„Ik ben binnen een uur terug, Mr. Lewis, maar ik heb één voorwaarde: — ik verzoek u beleefd om de zaak alleen met mij te behan-

delen. . . . Laten we mijn compagnon er buiten houden."

„Goed," antwoordde Charly Brand, „het is mij om het even aan wien ik geld verdien. Maar u moet niet vergeten om de som, dat ik u genoemd heb, beschikbaar te hebben."

„Als de zaak goed is, dan kan ik over zoo-veel kapitaal beschikken als ik wil," zei Lehr met nadruk. „Zooals gezegd: binnen een uur ben ik terug."

Nauwelijks was hij vertrokken, of Mr. Char-

les Lewis van de firma Lewis, Lewis en Cie. liet zich bij lord Clarence aandienen en toen hij bij dezen in de kamer kwam, zeide hij op eerbiedigen toon:

„Ik kan uw Lordschap mededeelen, dat ik den snoek aan den haak heb."

Raffles, alias lord Clarence Beit, gaf hierop ten antwoord:

„Zorg er dan maar voor, dat wij hem op het droge krijgen, Charly. Dan zul je eer van je werk hebben."

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De miljoenenzaak.

Een uur later kwam Wilhelm Lehr van de Bank, waar hij geld vandaan had gehaald, terug bij Charly Brand. In pakjes van vijftigduizend mark telde hij het vereischte bedrag op tafel en zei:

„Mijnheer de advocaat, hier heb ik het geld. Zoodra de zaak tot een goed einde is gebracht, zal ik het u, volgens afspraak, onmiddellijk ter hand stellen.”

Het verdroot den huisjesmelker, dat de voorzichtige Engelschman, vóórdat hij verder over de zaak zelve sprak, eerst het geld nauwkeurig natelde en daarna op kalmen toon zeide:

„Ga zitten, mijnheer Lehr, en laat ons nu eens over de zaak spreken.”

Beiden staken een sigaret op en toen begon Charly Brand het navolgende mede te deelen:

„Mijn lastgever heeft het voornemen om al de terreinen aan beide zijden van den Kurfürstendamm te koopen. Er moet zoo snel mogelijk gehandeld worden, want binnen eenige dagen moeten wij alles in handen hebben. Ik voor mij wil van dat zaakje een zuivere winst van vijf-en-twintig procent hebben.

„De terreinen, die u aankoopt, moeten wat de koopsommen betreft, met twintig tot dertig procent verhoogd worden en van die verhooging moet ik mijn aandeel hebben.”

Het hart van den huisjesmelker klopte van blijdschap.

Hij zag reeds meer dan een millioen winst voor zich in het verschiet; hij kon nauwelijks ademhalen en wachten, tot Charly Brand een schriftelijke verklaring van hunne overeenkomst had opgemaakt. Hij kon eerst weer ruimer ademhalen, toen hij zijn handteekening onder het dokument geplaatst had.

Maar de gedachte hield hem reeds bezig,

dat hij later aan den advocaat geen cent zou betalen, omdat hij hem door de schriftelijke verklaring volkomen in zijn macht had.

Onder de stelligste verzekering van zijn stilzwijgendheid en dat hij uiterlijk binnen twee of drie dagen de zaak in orde zou brengen, verliet hij het hotel.

Ook nu ging Brand naar Raffles, overhandigde hem de vijfmaal honderdduizend mark en zei:

„De zaak gaat goed, uw Lordschap. Een half millioen goudmark hebben wij reeds verdiend.”

Kort daarop reden zij per auto naar de Motzstraat, naar het huis van de kleine danseres.

„Dag, kleine,” met deze woorden sprak Raffles haar aan, — „wij komen een beetje vroeg bij je. Maar ik moet je storen om je in de gelegenheid te stellen, je vriend den huisjesmelker Barrikoff een poets te bakken.”

De kleine danseres klapte van blijdschap in de handen en riep:

„Dat doet mij genoegen; ik zou dien schoft wel alle mogelijke kwaad willen doen. Ik zou hem kunnen wurgen.”

„Wel, dat is nu juist niet noodig”, antwoordde Raffles lachend. „Voor dien man bestaat er een veel gevoeliger straf dan den dood. Ik bedoel, dat voor hem het ergste op de wereld is, zeer veel geld te verliezen, als hij meent, dat hij zoo sluw geweest is, dat hij juist veel zal verdienen.

„Kleed je nu aan en ga met ons mede; aan den Kurfürstendamm moet je een bouwterrein koopen.”

De kleine danseres keek verwonderd op, klapte weder in haar handen, begon te lachen en riep:

„Spreek geen dwaasheid, beste vriend. Ik heb mijn kostgeld nog niet betaald, heb schulden bij mijn modiste, mijn gage voor de volgende maand heb ik mij reeds laten voorschieten. Alles wat ik bezit, zijn drie similie ringen, een snoer valsche paarlen en een dozijn lombardbriefjes. Als ik daarvoor bouwterrein kan koopen, dan...”

Raffles begon te lachen en zei:

„Nee, daarvoor niet, maar voor contant geld; ik zal het je geven en dat geld wil ik binnen vier-en-twintig uren met een groote winst terug hebben.

„Ik verlang, dat je al het geld, wat je meer ontvangt dan vijftigduizend mark, aan mij ter hand stelt. Maak je nu gereed en ga mede, want er is haast bij.”

Twee uren daarna had de kleine danseres een groot bouwterrein aan den Kurfürstendam, ter waarde van één millioen twee maal honderdduizend mark, aangekocht en daarop in mindering alvast driemaal honderd duizend mark betaald.

De agent, die de transactie afgehandeld had, Raffles en Brand wandelden met de Française over het terrein, dat veel geleek op een bergplaats voor allerlei onbruikbare dingen; er lagen gebroken flesschen, oude laarzen, manden, matrassen, ja, zelfs een doode kat.

Toen de danseres dit alles zag, vroeg zij fluisterend:

„Hoe is het mogelijk, dat men voor zulk een onherbergzaam oord zoo veel geld kan betalen? Er staat niet eens een boom op en er groeit zelfs geen grassprietje.”

„Dat begrijp je niet, kindje,” antwoordde Raffles. „Iedere duimbreedte gronds is hier goud waard.”

De kleine Française kon dat absoluut niet gelooven; het was volgens haar niets dan een stuk woesten grond, zonder eenige waarde.

Toen Raffles zag, dat er met haar, evenals met de meeste vrouwen, over dergelijke zaken niet te redeneeren viel, staakte hij daarover het gesprek en bracht het op een ander chapter over, dat binnen het bevattingsvermogen van het kleine, elegante vrouwtje lag en dat haar stof tot schertsen en lachen gaf.

Maar toen zij afscheid namen, gaf Raffles direct uitvoering aan zijn plannen.

Reeds den volgenden ochtend werd de akte van aankoop opgemaakt, de kosten betaald en was de Française eigenares geworden van het bewuste bouwterrein.

In dien tusschentijd had Raffles haar nauwkeurig op de hoogte gebracht hoe zij zich als eigenares te gedragen had.

Inmiddels had de huisjesmelker Wilhelm Lehr zijn vrienden bijeen geroepen.

Iedere officier van justitie zou er zich over verheugd hebben, deze kerels voor langen tijd achter slot en grendel te brengen.

De huisjesmelker zette in een breed betoog uiteen, dat zij al de terreinen langs den Kurfürstendam binnen vier-en-twintig uren moesten koopen.

De aanwezig zijnde aannemers en makeelaars begrepen er blijkbaar niets van en het scheelde niet veel of zij hadden Lehr eenparig voor stapelgek verklaard.

Maar Lehr begon hun de zaak nader uit te leggen en door zijn verklaringen werden zij ten slotte zóó geestdriftig gestemd, dat allen een uur later naar een notaris gingen en daar een akte van compagnonschap lieten opmaken.

Den volgenden dag heerschte er te Berlijn een koortsachtige drukte.

De compagnons vereenigden zich tot een syndicaat en konden, met het kapitaal dat zij bijeenbrachten, de terreinen in hun bezit krijgen.

Het beste gedeelte daarvan echter, dat aan een Fransche danseres behoorde, konden zij niet in handen krijgen, omdat de eigenares, die het juist cadeau had gekregen, er een asyl wilde oprichten voor noodlijdende dieren.

Toen de architect Walter Barrikoff den naam der danseres hoorde, spitste hij zijn ooren.

Toen men hem voorstelde om naar haar toe te gaan, weigerde hij dat en verzocht den huisjesmelker Lehr erheen te zenden.

Nog dienzelfden avond zocht Lehr inderdaad de danseres op en dacht, dat hij verstandig zou doen, als hij haar uitnoodigde om met hem te gaan soupeeren.

Hij deed zich zoo voornaam mogelijk voor, deed zich van zijn beminnelijksten kant kennen en slaagde er schijnbaar in het wuffe hartje van de bekoorlijke Française te winnen.

Maar Mademoiselle Pierette speelde haar rol, die haar door Raffles was ingeprent, goed. Zij liet zich slechts langzaam overhalen en toen zij er eindelijk in toestemde, deed zij dit slechts onder voorbehoud, dat zij nog een vriendin mocht medenemen.

Lehr, die zich verwonderde over de preutsheid van het tooneeldametje, maar inzag, dat hij hierin moest toestemmen, op gevaar af haar anders niet te kunnen overhalen, sprak nu met haar af, dat hij haar 's avonds zou komen halen.

Hij kleede zich zeer zorgvuldig in avondcostuum en kwam de beide meisjes met een auto halen.

Zij reden naar het restaurant Hiller, waar hij een overvloedig souper bestelde en waar zij weldra heel knus met hun drietjes aan een vroolijk gedekt tafeltje, dat met bloemen en een schemerlampje gegarneerd was, zaten.

Eerst liep het gesprek over koetjes en kalfjes, maar eindelijk bracht Lehr het onderhoud over op het terrein, waar hij haar hebben wilde.

Toen hij over het aan de danseres toebehoorend bouwterrein begon te spreken, en voorstelde het te koopen, begon de Française te lachen en antwoordde:

„Neen, mijnheer. Ik heb het terrein cadeau gekregen en wil het niet weer afstaan.”

„Maar”, antwoordde de huisjesmelker, „het spreekt toch van zelf, dat u het geld beter beheeren kunt dan het terrein. Als ik goed ingelicht ben, dan hebt u er driemaal honderdduizend mark in mindering op betaald, terwijl u voor de verdere koopsom het geld als hypotheek hebt opgenomen.”

„Dat hindert niet,” antwoordde de Française.

„Mijn vriend, die mij het terrein geschonken heeft, deelde mij mede, dat ik het geld, benodigd om ten volle te betalen, ieder oogenblik krijgen kan. Als ik het stuk maar eenige jaren in mijn bezit houd, dan kan ik er veel geld aan verdienen en ik ben niet van plan nu iets te verkoopen, waarvoor ik over eenige jaren veel meer kan krijgen.”

„Dat verlang ik ook niet van u,” beweerde de huisjesmelker; „reeds nu ben ik bereid u de winst te betalen, die u misschien over eenige jaren krijgen kunt.”

De kleine danseres vroeg nu:

„Hoeveel geld hebt u er dan voor over?”

„Tweemaal honderd vijftig duizend mark meer dan de waarde.”

De danseres schudde het hoofd en zei:

„Neen, mijnheer. Dat heeft een ander mij van morgen reeds geboden. Mijn vriend beweerde, dat ik over vijf jaren minstens acht

maal honderd duizend mark meer kan krijgen.”

„Dit is een bittere pil voor ons”, dacht de huisjesmelker. „Maar dit is gelukkig ook maar de eenige, die wij te slikken hebben.”

Om de voorkomen, dat de danseres den volgende dag niet weer van plan zou veranderen, liet de huisjesmelker zich papier, pen en inkt brengen, en schreef een contract, waarbij de danseres het terrein verkocht met achtmaal honderdduizend mark winst.

„Julie bent verschrikkelijke menschen,” zeide de Française, toen zij het contract onderteekende. „Maar ik geef dit stuk niet uit handen vóór dat ik het geld ontvangen heb.”

„Dat kan ik u nu onmogelijk geven,” antwoordde Lehr. „Maar ik zal morgen ochtend vroeg genoeg bij u zijn.”

De Française verscheurde daarop het contract en zei:

„Dan zal ik nog eens nader over de zaak denken.”

Lehr werd zóó woedend, dat hij haar wel had willen wurgen, maar hij bedwong zich en antwoordde:

„Ik ben morgen ochtend vroeg bij u —”

Hij sliep dien nacht bijna niet en was des morgens de eerste, die aan de Bank verscheen om het geld te halen. Daarna reed hij naar het hotel van mademoiselle Pierette.

Hij moest wel een uur wachten, vóórdat de danseres met haar toilet gereed was en hij met haar eindelijk naar den notaris kon rijden, waar de overdracht nu plaats vond.

Met achtmaal honderd duizend mark winst in den zak reed het dametje, dat haar rof uitstekend speelde, weer naar huis en kon het eigenlijk niet vatten, hoe zij op eerlijke wijze in het bezit van zooveel geld gekomen was.

Toen Raffles des middags bij haar kwam, telde zij het geld op tafel en zei:

„Dat zaakje heb ik netjes opgeknaapt, niet waar?”

„Zeer goed”, lachte Raffles, „je hebt vijftig duizend mark verdiend.”

„Prachtig,” antwoordde de kleine en klopte van vreugde in de handen, „wat een geld!”

„Je zult er nog meer plezier van hebben,” zei Raffles „als je straks te weten komt, van wien dat geld eigenlijk afkomstig is.”

„Welnu?” vroeg mademoiselle Pierette nieuwsgierig.

„Van den zwendelbaron,” luidde het antwoord.

De groote oogen van de Parisienne werden nog grooter:

„Dat begrijp ik niet, beste vriend,” zei zij, „maar ik geloof wel, dat het zoo is, en het verheugt mij zoo, dat ik je nu een van mijn beste dansen wil laten zien.”

Zij danste nu voor den Grooten Onbekende een van haar meest succesvolle nummers.

Charly Brand rekende echter na, dat zij nu reeds een millioen, twee maal honderdduizend goudmark verdiend hadden.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

De weduwe.

Dien namiddag ging Raffles met Charly Brand, beiden zeer eenvoudig gekleed, langs den Kurfürstendamm, om eens al de terreinen te bezichtigen, waarvoor zich de Berlijnsche bouwzwindelaars geïnteresseerd hadden.

Op den hoek van de Wilmersdorferstraat zag Raffles een bejaarde, eenvoudig gekleede dame, die op den arm van een jong meisje leunde en bitter schreide.

„Een ongelukkige,” fluisterde hij Charly Brand toe.

Hij legde het zoo aan, dat hij met zijn secretaris vlak achter de beide vrouwen kwam te loopen, zoodat hij alles wat zij spraken kon verstaan.

„Schrei toch niet meer, mama”, met deze woorden trachtte het jonge meisje de moeder te kalmeeren en streelde haar met de hand langs den arm.

„U weet toch wel, wat vader altijd zei, als hem een ongeluk trof. Hij zei: „De lieve God weet wel, waarom Hij ons dit toezendt! Ieder ongeluk is slechts een les om ons te beteren!”

„Ja — ja, mijn kind”, antwoordde de moeder, „doch ditmaal treft het mij, een oude en zwakke vrouw, wier voortdurende zorg jij bent. Ik heb gemeend, dat ik door het koopen van het huis het kleine vermogen, dat vader ons naliet, zoo winstgevend voor je te maken, dat jij, als ik er eens niet meer ben, geen zorg behoeftet te hebben, maar nu — is het treurig met ons gesteld. Volgens de meening van onzen advocaat verliezen wij nu alles.”

„Zeker is dat treurig, moeder,” hernam het meisje. „Maar u hadt moeten luisteren naar den raad van onzen advocaat en niet, zonder iemand te vragen, het huis koopen.”

„Je maakt mij daar een verwijt van Edith,” hernam de dame, „en je hebt ook gelijk, maar zie, mijn kind, ik heb niets anders dan je belangen op het oog gehad en kon niet denken, dat de architect Barrikoff niet te vertrouwen was.”

„Hij is een zwindelaar, moeder,” beweerde het jonge meisje; „hij is een gemeene zwindelaar, dat zegt de advocaat! Er bestaat helaas geen wet die hem ter verantwoording kan roepen.”

„Pardon, dames!”

Verschrikt keken beiden naar Raffles die, terwijl hij zijn hoed voor de oude dame afnam, naar haar toe ging en haar met die woorden aansprak.

Verwonderd keken de vrouwen hem aan.

Zij kenden hem niet en begrepen ook niet, wat hij wilde.

„Excuseer mij,” zei Raffles nogmaals, „als ik u verschrikt mocht hebben door u aan te spreken; doch zonder dat ik het wenschte, was ik getuige van uw gesprek en daar ik gaarne voor ongelukkigen en in het bijzonder voor onschuldigen in de bres spring, verzoek ik u om mijn diensten aan te nemen.”

„Neen”, antwoordde het jonge meisje namens hare moeder. „Wij hebben niet de eer u te kennen en het is ons ook niet aangenaam, dat u ons gesprek gehoord hebt. In elk geval hadt u ons niet moeten laten merken, dat u ons gesprek hebt afgeluisterd.”

„Uwe jeugd verontschuldigt uw woorden, fraulein,” gaf Raffles ten antwoord. „want anders moest ik mij, na uw gezegde, aan u onttrekken en zou dan noch u noch uw moeder kunnen helpen.”

De oude dame keek hem verwonderd aan; zij scheen iederen trek van zijn gelaat te bestudeeren.

Opeens zeide zij:

„U moet het mijn dochter niet kwalijk nemen, mijnheer. Wij zijn door de handelwijze van een onbetrouwbaar persoon zóódanig tot wanhoop gebracht, dat wij niet weten, wat wij doen moeten en iedereen moeten wantrouwen.”

„Dat geloof ik graag, mevrouw,” zei Raffles. „Uw gesprek zou mijn belangstelling ook

niet opgewekt hebben, als ik u den naam niet had hooren uitspreken van een schurk, van den architect Barrikoff."

"Kent u dien dan?" vroeg de dame.

"Ja, mevrouw," antwoordde Raffles, "ik ken hem en weet, dat hij een der gevaarlijkste lieden is, die hier Berlijn onveilig maken; hij is een gewetenlooze schurk. Ook vernam ik uit uw gesprek, dat hij u een huis verkocht heeft en dat u nu door hem uw vermogen verloren hebt."

"Ja, mijnheer, dat komt uit," hernam de oude dame. "Al het bespaarde geld, dat mijn man mij nagelaten heeft, een bedrag van dertigduizend goudmark, heb ik moeten offeren en — als vrouw kan ik den toestand niet beoordeelen, waarin wij nu gebracht zijn."

"Ik weet alleen, dat men mij het gebouw langs gerechtelijken weg weer wil ontnemen en dat het reeds de volgende week weer verkocht wordt."

"Maar waarom vertel ik u dit alles nog? Want noch u noch iemand anders kan mij helpen."

"Pardon, mevrouw, nu geloof ik, dat u zich vergist," zei Raffles op beslist toon. "Ik bied u mijn hulp aan."

"Maar ik ken u niet eens, mijnheer!" zei de dame.

"Mevrouw," zei Raffles met een zachte stem, "het zou veel mooier in de wereld zijn als de menschen zich niet zoo van elkaar vervreemdden en de een zich meer beschouwde als de broeder of zuster van den ander. Dan zouden de toestanden veel beter zijn. U hebt gelijk als u beweert, mij niet te kennen. Wij zijn beiden menschen, hebben dezelfde behoeften en ook ik sta aan het gevaar bloot, om door het noodlot vervolgd te worden en ik geloof daar zelfs te mogen bijvoegen, dat wij allen in Gods hand zijn."

Deze woorden verrastten de oude dame zoodanig dat zij bleef staan, Raffles aankoek

en hem, toen hij met spreken geëindigd had, hem hare hand reikte en zeide:

"Mijn hemel, u bent een wonderlijk mensch. Wie bent u? Waar komt u vandaan? Uw woorden klinken mij toe alsof u een sprookje verteldet."

"Mevrouw," antwoordde Raffles, "denk niet, dat het een sprookje is, het is werkelijkheid. Wees zoo vriendelijk mij uw naam te zeggen, opdat ik u bij alles, wat u te doen hebt, de behulpzame hand kan bieden."

"Ik ben de weduwe van den geheimraad Schöller," luidde het antwoord.

"Ik dank u wel", zei Raffles en maakte een beleefde buiging, hij groette, daarna keerde hij zich om en ging met Charly Brand naar de overzijde van den Kurfürstendamm en verdween met hem als een schaduw voor de hem nastarende oogen der beide dames.

Na eenige oogenblikken vroeg de dochter: "Wat zou dat te beduiden hebben, moeder?"

De oude dame zuchtte en antwoordde:

"Dat weet ik niet, kind, het is mij wonderlijk te moede. Was het waarlijk een mensch, die hier plotseling voor ons verscheen, of wat was hij eigenlijk?"

"Ik weet het niet," antwoordde het meisje. "Ik heb nog nooit uit den mond van een man woorden gehoord, die zulk een grooten indruk op mij gemaakt hebben."

De oude vrouw richtte plotseling haar hoofd, dat zij voorovergebogen had, weder op, keek naar den Hemel, waaraan reeds de eerste sterren fonkelden en zeide:

"Hij, daarboven, zal het wel weten, wie het was, dien Hij ons ter hulpe gezonden heeft."

Laat ons nu maar naar huis gaan."

En beiden vervolgden hun weg, nog wel met een bezwaard hart, ofschoon het hun voorkwam, dat er een straal van hoop scheen door de donkere wolken, die zich om hen hadden saamgepakt.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Verdiend loon.

Den volgenden dag kwam de huisjesmelker Lehr bij Charly Brand, alias Mr. Lewis, en deelde hem mede, dat hij al de terreinen, zoolwel die aan den Kurfürstendamm als die daar achter lagen, gekocht had en dat Mr. Lewis thans zijn lastgever kon uitnoodigen al de terreinen door een Berlijnsch makelaar te doen aankopen.

„Dat zal dadelijk geschieden,” antwoordde Brand, „binnen vier-en-twintig uren zullen wij daarmede een aanvang maken.”

De huisjesmelker wilde nog een particulier gesprek met hem aanknoopen, maar dat werd hem niet toegestaan, onder voorwendsel van drukke zaken en hij vertrok dus. Onmiddellijk daarna telefoneerde Brand naar een der voornaamste makelaars in huizen, Morchel genaamd, en verzocht hem, voor een grooten verkoop van terreinen bij hem te komen.

Reeds een uur later was de makelaar aanwezig, en nadat hij had plaats genomen, begon Brand:

„Ik hoop, dat het u bekend is, dat ik lid der firma ben van het voornaamste Engelsche advocatenkantoor Lewis, Lewis en Cie. te Londen. Wij vertegenwoordigen de rijkste financiers van Engeland en voornamelijk zijn wij de rechtsgeleerde adviseurs van den u zeker welbekenden Engelschen Lord Clarence Beit.”

Bij den naam Beit spitste de makelaar zijn ooren en vroeg:

„Is dat de beroemde mijnheer Beit, die de uitgestrekte diamantvelden in Afrika bezit?”

„Dezelfde, mijnheer Morchel,” antwoordde Brand, „en zijn Lordschap bevindt zich zelfs hier in het hotel „Adlon” en heeft mij medegenomen als zijn secretaris en advocaat, voor het tot stand brengen van een groot consortium, dat zijn Lordschap hier te Berlijn wil oprichten en daarvoor heb ik u noodig.”

„Het is vleierend voor mij, dat u mijn diensten noodig hebt”, zei de ander.

Charly Brand bladerde in een akte, die Raffles voor hem had opgesteld en waarin eenige punten opgeteekend stonden, waarnaar hij zich moest gedragen om geen bokken te schieten.

Na eenige oogeblikken zei hij:

„Het is er om te doen voor zijn Lordschap een groot terrein te Berlijn aan te koopen, voor een bedrag van 20 à 30 miljoen mark. Hij wil echter alleen terreinen hebben, die aan den Kurfürstendamm zijn gelegen. Zijn Lordschap is van meening, dat er in de eerstvolgende tien jaren in die buurt vele nieuwe straten aangelegd zullen worden en dat die terreinen weldra de dubbele waarde zullen krijgen.”

De makelaar, een zeer respectabel en eerlijk man, antwoordde:

„Ik deel uwe meening niet geheel, mijnheer. Misschien zullen ze binnen tien jaar vijftig procent in waarde stijgen, en dan nog „misschien.” Zeker ben ik er volstrekt niet van.”

„Wel”, zei Charly Brand. „Ik zal u nu naar zijn Lordschap brengen. Hij zal u wel opdragen, om met de eigenaars dier terreinen van den Kurfürstendamm tot de Hallenseeër-brug te onderhandelen.”

Het werd den makelaar groen en geel voor de oogen, toen hij aan de uitgestrekte terreinen dacht, die hij zou moeten koopen en waaraan voor hem een enorme provisie te verdienen viel.

Brand stond op en ging met den makelaar naar de vorstelijke vertrekken, die Raffles bewoonde.

Raffles ontving de heeren vriendschappelijk en gaf den makelaar, zonder veel omhaal van woorden opdracht om de terreinen te koopen.

Nog nooit had deze zulk een opdracht gehad, als de schatrijke Engelschman hem thans had verstrekt met de eenvoudige woorden:

„Koop de terreinen en geef mijn secretaris en advocaat den koopprijs, grootte en ligging nauwkeurig op; daarna zal ik u een chèque

voor het bedrag der koopsom op de Deutsche Bank ter hand stellen."

Reeds dienzelfden namiddag begon de makelaar zijn maatregelen te nemen.

Na verloop van eenige uren wist hij reeds, dat er iets uitgelekt moest zijn van de speculaties van den Engelschman, want alles was sedert een paar dagen in handen van een nieuw opgerichte maatschappij gekomen.

Deze Maatschappij bestond uit lieden, die de makelaar zeer goed kende; het waren de huisjesmelkers.

Zooals men wel vermoeden kon, ontvingen architect Barrikoff en de huisjesmelker Lehr den makelaar met uitgestreken gezichten en deelden hem mede, dat zij volstrekt niet van plan waren, de terreinen, die zij eerst pas hadden aangekocht, weer van de hand te doen.

Den volgenden ochtend begaf de makelaar Morchel zich weer naar Charly Brand en sprak hem aan met de volgende woorden:

"Vergeef het mij, mijnheer de advocaat, maar wij zijn op een bezwaar gestuit, waardoor misschien van de heele zaak niets terecht komt."

Daarop deelde hij hem mede wat Brand reeds lang wist en besloot met de woorden:

"Als zijn Lordschap nu toch nog genegen is de terreinen te koopen, dan zal hij een vreeselijk hoogen prijs moeten betalen. Het zal inderdaad raadzaam zijn, van den koop af te zien."

Brand vond het nu het beste om den makelaar weer naar Raffles te brengen.

Deze speelde zijn rol meesterlijk.

"Het komt mij voor," gaf hij den makelaaren antwoord, "dat ik hier te Berlijn opgelicht zal worden."

De makelaar meende, dat de Lord het vermoeden had, dat ook hij in het komplot der huisjesmelkers zat, en daarom trachtte hij het hem duidelijk te maken, dat hij er geen schuld aan had.

Raffles vroeg hem toen:

"Zoudt u mij dan ontraden de terreinen te koopen?"

De makelaar was een eerlijk en betrouwbaar man. Hij begreep zeer goed, dat, wanneer hij den Lord den koop ontried, hij de enorme provisie zou verliezen.

Maar zijn eerlijk karakter zei hem, dat hij den Engelschman den koop ontraden moest.

"Ik verzoek u om nog een laatste poging aan te wenden", zei de heer Lewis, alias Brand:

"Schrijf de maatschappij, dat u zijn Lord-

schap ontraden zult, de terreinen aan te koopen, als zij niet binnen vier-en-twintig uren een billijker prijs willen noemen."

"Dat zal ik doen", antwoordde de makelaar en begaf zich dadelijk naar zijn kantoor, om den brief te schrijven.

De huisjesmelkers trokken lange gezichten, toen zij dezen brief ontvingen; vooral Barrikoff maakte zich driftig en riep:

"In geen geval kunnen wij de terreinen behouden, want wat zullen wij er mede beginnen; wij moeten onzen eisch dus veel lager stellen."

"Ik denk er niet aan," riep Lehr. "Ik blijf bij mijn eisch en weet beslist, dat de Engelschman wel toehappen zal."

"Je bent niet goed bij het hoofd", antwoordde Barrikoff; "je schijnt te vergeten, dat wij millioenen in de waagschaal stellen."

"Dat weet ik even goed als gij," antwoordde Lehr en keek zijn compagnon aan. "Jij bent nog nooit tot een besluit kunnen komen, maar nu laat ik mij niet door je overreden."

"Wat blief?" riep Barrikoff. "Wil je mij voorschrijven, hoe ik handelen moet? Wie anders dan ik heeft het geld bijeengebracht, dat er noodig was om de terreinen te kunnen koopen?"

"Ik heb dat gedaan," wierp Lehr hem tegen, "en heb het den advocaat Lewis ter hand gesteld. Zonder dit geld zou er nooit iets van de zaak gekomen zijn en ik geloof, dat geen van jullie allen den moed zou gehad hebben, zulk een hoog bedrag aan den man vooruit te betalen."

"Dat zijn allemaal uitvluchten", riep Barrikoff, die geen tegenspraak kon dulden.

"Wat, meen je dat dit slechts uitvluchten zijn?" schreeuwde Lehr.

"Natuurlijk, jouw vijfmaal honderdduizend mark beteekenen niets tegenover de millioenen, die ik van de Bank gehaald heb", schreeuwde Barrikoff er tegen in.

"Jawel, maar jij hebt de terreinen ook in handen," beweerde Lehr.

"Zwijg toch, Lehr!" hernam Barrikoff. "Wat kunnen wij anders met de terreinen doen dan ze weer verkoopen? Als dat ons niet gelukt, dan hebben wij een strop!"

"Welnu, dan hang je je er maar aan op!" riep Lehr woedend.

Barrikoff's gezicht werd vuurrood.

"Wil je ons ook nog beleedigen?" vroeg de zoogenaamde architect.

"Wind je maar niet op, Barrikoff," suste Lehr. "De hoofdzaak is, kalm te blijven en

daarom zeg ik, dat wij den gevraagden prijs niet moeten verminderen. Ik heb immers zelf uit den mond van den Engelschman gehoord, dat ook hij ruimschoots wil verdienen. De Lord doet wat hij zegt en hij zal niet onnoozel genoeg zijn om de provisie zijn neus te laten voorbijgaan."

"Het beste zal wel zijn, dat wij naar „Hotel Adlon" gaan om daar met den Engelschman te spreken," meende Barrikoff.

"Dat zal vergeefsche moeite zijn", riep Lehr. „Hij ontvangt je waarschijnlijk niet eens."

Intusschen zette Barrikoff zijn hoed op en riep de overige huisjesmelkers toe:

"Wie van jullie gaat mee? Ik wil persoonlijk met den Engelschman spreken."

"Dat zullen wij nog eens zien!" riep Lehr, die begon te vreezen, dat Barrikoff de heele zaak zou bederven.

"Wat wil jij zien?" vroeg Barrikoff, die in de deur bleef staan.

"Ik ga telefoneeren en zal advocaat Lewis verzoeken, je niet te ontvangen," zei Lehr.

Woedend pakte Barrikoff zijn compagnon aan en sloeg hem met de vuist in het gezicht.

Dat liet Lehr zich niet welgevallen. Ofschon een stuk kleiner, beschikte hij over een

grootte dosis spierkracht en beantwoordde den vuistslag op zijn oog met een dito tegen den neus van Barrikoff.

Nu volgde een formeel gevecht.

De huisjesmelkers sprongen toe om de vechtenden te scheiden. Dit gelukte eerst na eenige oogenblikken.

Barrikoff bloedde uit den neus en had een schram in het gezicht, terwijl Lehr twee blauwe oogen had.

Hij nam zijn hoed en wilde heengaan.

Zijn compagnons hielden hem echter terug en brachten hem onder het (blauwe) oog, dat van de heele zaak op deze manier niets tot stand zou komen.

Door de bemoeiingen der gezamenlijke makelaars gelukte het inderdaad eindelijk, ze weer te verzoenen.

De meening van Lehr had de overwinning behaald, doordat ook de overige huisjesmelkers tot de overtuiging kwamen, dat het beter was, voorloopig niets van den prijs af te doen en stilletjes af te wachten wat de Engelschman zou doen.

Aldus groeven zij zelve de kuil, waarin allen hals over kop zouden vallen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Een redder in den nood.

Voor de weduwe van geheimraad Schöller was het een zeer treurige ochtend, toen de verkoop van haar huis zou plaats vinden.

Zij zat aan de koffietafel tegenover haar dochter Edith, zonder dat een van beiden een woord sprak, maar beiden dachten over hetzelfde onderwerp na.

Wie zou toch de vreemdeling geweest zijn, die hen op den Kurfürstendamm had toegesproken en nieuwen moed bij hen had opgewekt?

Maar geen van beiden had het na dien dag gewaagd om daar verder over te praten, omdat zij niet konden gelooven, dat hij zich hun lot zou aantrekken.

Maar toch. . . .

De beide vrouwen konden de gedachte niet van zich afwenden, dat de vreemdeling misschien toch waarheid had gesproken en nu nog op het laatste oogenblik als hun redder zou verschijnen.

Er werd gescheld. Beide vrouwen schrikten op.

Eenige oogenblikken later verscheen het dienstmeisje en bracht een brief.

„Ik dank je wel, Mina”, zeide de weduwe en legde den brief ongeopend naast zich op tafel.

Het scheen haar dochter Edith op dit oogenblik eveneens onverschillig wie dien brief geschreven had. Het kon niet anders dan slechte tijding zijn.

Zij keek naar de klok en daar het acht uur was en hun huis om tien uur verkocht zou worden, kon zij gemakkelijk berekenen, dat zij met haar moeder slechts nog twee uren eigenaressen van het huis zouden zijn.

Sprakeloos en diep bedroefd bleven de beide dames aan de koffietafel zitten, nu en dan eens naar den brief kijkend, die nog steeds ongeopend op tafel lag en die hun scheen toe te roepen:

„Opent mij toch maar eens, opdat ge iets naders weet!”

Maar zij openden hem niet en zaten als gehypnotiseerd door hun verschrikkelijk noodlot: het verlies van hun klein vermogen.

Toen de klok negen uur sloeg, zei de moeder:

„Wij moeten nu spoedig naar een ander huisje omzien, Edith.”

Deze knikte sprakeloos ten antwoord, terwijl de tranen in haar oogen opwelde.

De moeder had intusschen den brief opgenomen en las op de keerzijde: „hotel Adlon”.

Onwillekeurig opende zij den brief, omdat zij dacht, dat een vroegere vriend van haar man in het hotel was afgestapt en haar wenschte te spreken.

Nauwelijks echter had zij den brief gelezen of haar gelaatstrekken veranderden. Haar dochter, die dacht, dat haar moeder onwel was geworden, sprong op.

De moeder toonde haar den brief en sprak: „Dat is een wonder — Edith! — lees den brief!”

Het meisje nam dien aan en las:

„Waarde mevrouw!

Ik hoop, dat gij u den onbekende zult herinneren, die u eenige dagen geleden aan den Kurfürstendamm aangesproken heeft.

Ik heb mij in dien tusschentijd geheel op de hoogte doen brengen en zal om half tien met mijn auto bij u zijn, om met u naar de verkooping van uw huis te gaan en dien verkoop tegen te houden.

Ik groet u intusschen met de meeste hoogachting.

De Groote Onbekende.”

Dat was een eigenaardige brief, een brief zonder handteekening, maar met dat zonderlinge slot!

Er was iemand gekomen, die, zonder zijn naam te noemen, hen helpen wilde om hun kapitaaltje te redden.

Zouden er dan waarlijk nog wonderen gebeuren?

Het was iets geheimzinnigs. De onbekende scheen hen als door den hemel gezonden.

De beide dames letten er niet op, dat de klok half tien sloeg.

Nauwelijks had dit uur geslagen of er werd gescheld.

De beide vrouwen keken ademloos naar de deur, totdat het dienstmeisje binnenkwam en mededeelde, dat de heer, die hen des morgens geschreven had, hen wenschte te spreken.

„Laat dien heer in het salon gaan,” verzocht de oude dame.

Steunend op den arm harer dochter ging zij eveneens daarheen en vond daar Raffles, die, staande en door de zon beschenen, een buiging maakte.

De oude dame ging naar hem toe, reikte hem de hand en zei:

„De wonderen zijn de wereld nog niet uit, mijnheer. Zou ik uw naam mogen weten?”

„Mevrouw”, antwoordde Raffles, „het spijt mij wel, maar ik mag u thans mijn naam niet noemen. Ik geloof ook niet, dat het iets aan de zaak afdoet, omdat ik niet hierheen gekomen ben, om iets van u te verlangen, maar alleen om u van dienst te zijn.”

„U bent zeer geheimzinnig en ik zou zeker bang voor u zijn, als het plan niet was om ons te helpen,” zei mevrouw Schöller.

Raffles keek op zijn horloge en zei:

„Mevrouw, mag ik u er op attent maken dat onze tijd kostbaar is? Ik zie, dt ge uw ochtendkleed nog aan hebt, maar daar wij geen oogenblik te verliezen hebben, verzoek ik u om zonder van kleeding te verwisselen, met mij mede te gaan.”

En aldus geschiedde.

NEGENDE HOOFDSTUK.

De verkooping.

In de buurt van de Schandauerstrasse heerschte groote drukte.

Er is daar een groot verkooplokaal gevestigd, dat wekelijks groote veilingen houdt van diverse voorwerpen, alsmede complete inboedels.

Ook werden hier de onroerende goederen, welke wegens schuld, gedwongen werden verkocht, geveild.

De huisjesmelkers en de andere kornuiten, waarmede Barrikoff en Lehr geregeld zaken deden, waren in dit lokaal goed bekend, want telkens wanneer een huis voor schuld verkocht werd, waren zij er als de kippen bij, om hun slag te slaan.

Ook nu waren zij verschenen en reeds lang vóór het verkooplokaal zijn deuren opende, present.

Toen de deuren eindelijk opengingen, stormden zij naar binnen en begaven zich geheel naar voren tot bij de lessenaar van den afslager, waar zij hem gemakkelijk met hun stemmen konden bereiken.

Toen zij zich om die lessenaar hadden verzameld, trad er nog meer publiek binnen, zowel dames als heeren. Dames, die uit nieuwsgierigheid een kijkje kwamen nemen, heeren, meestal bestaande uit kleine renteniers, die eens poolshoogte kwamen nemen of zij niet door een of andere toevallige omstandigheid een koopje konden slaan.

Weldra was de verkooping in vollen gang.

Eerst gingen een aantal door de bouwpolitie afgekeurde sloppen en krotten, die alleen van wege het afbraakmateriaal wat opbrachten en waarbij de noodige kwinkslagen werden gemaakt en daarna kwam het huis aan de beurt, dat wegens hypotheekschuld van de weduwe Schöller zou worden geveild.

De makelaars en huisjesmelkers, die natuurlijk van de feiten op de hoogte waren, ginnegapten al onder elkaar van plezier, daar

er bij een dergelijke transactie gewoonlijk nogal wat voor hen viel te verdienen.

Alvorens met den verkoop aan te vangen nam de afslager een groot papier uit een actetasch, vouwde dit open en begon het voor te lezen.

Het was het rechterlijk vonnis, waarin met veel omhaal van rechtsgeleerde termen werd uiteengezet, dat de weduwe Schöller in gebreke was gebleven haar aflossing en rente der eerste hypotheek, welke er op haar huis stond, geregeld te betalen, waarvoor zij werd aansprakelijk gesteld en dat ten slotte moest worden verhaald door het genoemde perceel gerechtelijk aan te slaan en bij opbod te doen verkoopen.

Het aanwezige publiek verliet grootendeels onder het voorlezen van dit saaie, rechterlijke stuk het veilinglokaal, zoodat alleen de makelaars en huisjesmelkers overbleven.

Ook zij zaten van verveling onder de voorlezing te gapen.

Maar dat zou spoedig anders worden.

Nauwelijks was de voorlezing van het vonnis gedaan, of er kwam leven en beweging in hun rijen. Zij stonden op en wachtten tot den verkoop zou aanvangen.

Zooals gewoonte was, moest het huis drie maal achtereen geveild worden en slechts het hoogste bod van de laatste veiling werd als geldig erkend.

De hoogste bieder van de beide voorafgaande veilingen kreeg een zekere premie uitbetaald.

Toch kon men niet vrij, zoo hoog als men wilde, bieden, daar er een voorschrift bestond, dat het hoogste bod van de derde veiling niet meer dan een zeker bedrag onder het hoogste bod van de beide voorafgaande veilingen mocht zijn, daar anders de hoogste bieder van de tweede of eerste veiling verplicht was voor de geboden som het huis te koopen.

De aanwezige makelaars en huisjesmelkers waren echter gewiekste lieden, die precies wisten hoe ver ze konden gaan, zonder zich een strop om den hals te halen.

Bij de eerste en tweede veiling kwam er geen hooger bod dan juist het bedrag, dat als hypotheek op het huis lag.

Toen ving de derde veiling aan.

Ook hier ging het bieden niet hooger, ja zelfs nog lager dan de beide eerste keeren.

Hoeveel moeite de afslager ook deed om een hooger bod uit te lokken, men bood niet hooger.

De afslager hief juist voor de laatste maal zijn hamer op, om zoo mogelijk nog een laatste bod te hooren en om het huis daarna aan den hoogstbiedende te gunnen, toen opeens de deur geopend werd en een oude dame binnenkwam in gezelschap van een vreemd, elegant gekleed heer, die reeds bij het binnenkomen riep:

„Wacht nog een oogenblik, ik wil nog een bod doen!”

Verwonderd keken de huisjesmelkers naar den vreemdeling, toen deze in plaats van een bod te doen, zich naar den notaris begaf, die als rechtskundig ambtenaar de veiling bijwoonde en het bedrag der achterstallige rente op de tafel legde en daardoor den verkoop nog in het laatste oogenblik tegenhield.

De makelaars keken hem woedend aan, toen hij, zonder in het minst op hen te letten, de oude dame weer naar de deur begeleidde.

Zonder zijn naam te noemen, was hij in haar huis gekomen en was met haar naar de verkoop gegaan.

Thans ging hij met zijn auto naar een notaris en deelde hem mede, dat hij het restant der koopsom, die de weduwe nog schuldig was, wenschte te betalen, opdat er geen schulden meer op het gebouw zouden rusten.

De notaris meende, dat hij daarvoor een schuldbekentenis zou verlangen.

Maar de vreemdeling wenschte dat niet en zei:

„Ik verlang geen schuldbekentenis van mevrouw de weduwe Schöller, want ik ben er van overtuigd, dat zij mij de rente, als ik die verlang, wel op tijd zal betalen.

„Overigens, mijnheer de notaris, heb ik geen recht meer op het geld, dat ik aan de weduwe heb gegeven ter nakoming van hare verplichtingen.

„De overtuiging, dat ik het voor een eerlijke zaak besteed heb, is mij voldoende.”

Noch de notaris, noch de oude dame begrepen, wat hij met deze woorden bedoelde.

Maar Raffles wist het wel.

Het geld, dat hij voor de weduwe betaalde, was een gedeelte van de één millioen, tweemaal honderd vijftig duizend mark, die hij van de huisjesmelkers ontvangen had. Vijfmaal honderdduizend mark als voorgeschoten provisie aan Lehr; zevenmaal honderdvijftigduizend mark aandeel in de winst op het verkochte terrein van de danseres, mademoiselle Pierette.

De notaris keek Raffles aan en wist niet wat hij zeggen zou.

Zenuwachtig trommelde hij met zijn vingers op het schrijfbureau en zei eindelijk:

„Hoe edelmoedig u ook is, mijnheer, ben ik als Duitsch ambtenaar toch gedwongen, informaties in te winnen omtrent de personen, die voor mij verschijnen, en mag geen zaken doen voor hen, die niet toonen kunnen, dat zij betrouwbaar zijn.

„Daarom verzoek ik u mij zoodanige documenten te toonen, dat ik de akte tusschen u en de weduwe gereed kan maken.”

Toen Raffles deze woorden hoorde, begon hij te lachen en zei:

En dit wordt nu de democratische Deutsche republiek genoemd!

Het lijkt wel niets!

Het is nog even erg, of nog erger, dan onder het regiem van den keizer, toen alles wat maar Polizei of Justiz was, regeerde als een autocraat.

Ik moet zeggen, dat ik hevig teleurgesteld ben en zeker niet na zal laten deze dwaze maatregelen ter bevoegder plaatse bekend te maken, opdat men de vigeerende wetten eindelijk eens zal veranderen en meer in overeenstemming brengen met den tijd en de constellatie van de Deutsche democratische republiek, die naar mijn meening alleen nog maar in naam bestaat.

Bovendien geloof ik, dat gij he trecht niet hebt, om het opmaken van een acte tusschen mij en mijn beschermeling te weigeren. Ik ben immers niet van plan, iets te koopen, maar wil enkel mevrouw Schöller behulpzaam zijn, om gered te worden uit de handen der huisjesmelkers.

„Ik geloof dat het om het even is, of u mijn naam kent of niet.”

„Ja — maar,” antwoordde de notaris, „mevrouw Schöller moet u een schuldbekentenis geven en daarop moet uw naam vermeld worden.”

„Dat kan niet," antwoordde Raffles, „ik verlang immers geen schuldbekentenis.

„Ik geef mevrouw Schöller het geld cadeau; zij moet de hypotheekschuld over het huis betalen en daarmee is de zaak afgedaan."

„Dat kan," antwoordde de notaris en zich tot de weduwe wendend, vroeg hij:

„Hoe denkt u daarover, mevrouw?"

De oude dame was geheel onthutst.

Zij wist wist niet, wat zij van het geval denken moest.

„De geheele zaak schijnt mij vreemd toe, mijnheer de notaris. Ik heb niet de eer, dezen heer te kennen en weet niet, waaraan ik dit verdien," zei zij met bevende stem.

Raffles scheen zijn geduld te verliezen en zei:

„Met al deze redeneeringen komen wij niet verder en ik geloof, dat niemand in de wereld het recht heeft mij te vragen wat ik met mijn geld doen wil."

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en legde tachtig duizend mark aan banknoten op de tafel neer.

Daarna stond hij op, maakte een buiging voor de weduwe en zei:

„Hier zijn de ontbrekende tachtig duizend mark, mevrouw. Ik stel ze den notaris ter hand, opdat hij de zaak, uw huis betreffende, in orde kan brengen.

Ik maak op het geld geen verdere aanspraak, maar stel tot voorwaarde, dat u de rente daarvan ieder jaar tegen Kerstmis moet beschikbaar stellen voor arme kinderen.

Onder deze voorwaarde meen ik, dat u het geld gerust kunt aannemen en — om verdere redeneering te voorkomen, zeg ik u nu adieu en zal de eer hebben u van uit Londen mede te deelen, met wien u te doen hebt gehad."

Hij maakte thans ook een buiging voor den notaris en nog vóór dat deze den tijd had, hem de hand te reiken, was hij verdwenen.

Eenige minuten lang keken de notaris en de weduwe hem na.

„Wie zou die filantropische vreemdeling toch zijn?" vroeg de notaris eindelijk.

Maar de weduwe kon hem geen antwoord geven.

.....

Het zou intusschen een onaangename dag voor de huisjesmelkers worden.

Toen zij van het gerechtsgebouw op het kantoor van Barrikoff kwamen, vonden zij daar een brief van advocaat Lewis, die gericht was aan Wilhelm Lehr en die als volgt luidde:

„Zeer geachte heer Lehr!

Ik verzoek u dringend om dadelijk bij mij te komen, omdat de geheele zaak dreigt in duigen te vallen.

Hoogachtend,

CHARLES LEWIS."

advocaat.

De huisjesmelker reed, terwijl zijn hart van ongerustheid in zijn borst bonsde, dadelijk in zijn auto naar „hotel Adlon". Daar deelde Charly Brand hem mede, dat makelaar Morchel voor eenige uren bij Lord Clarence Beit gekomen was en hem ten sterkste ontarden had, terreinen aan den Kurförstendamm te koopen, omdat de prijs veel te hoog opgedreven was.

Toen Lehr dit hoorde, werd hij bleek en zei:

„Dat zou gekkenwerk zijn, alles zou in duigen vallen, — wat is daaraan te doen?"

Brand haalde de schouders op en antwoordde:

„Daarop kan ik u geen antwoord geven. Ik wil nog eens probeeren om den Lord tot andere gedachten te brengen, maar ik geloof niet, dat er iets aan te doen zal zijn."

„Ik zou dien kerel, dien Morchel wel willen wurgen," riep Lehr. „Hij is zoo dom als een ezel; niemand kan met hem opschieten; om provisie geeft hij niets.

„Hoe bent u toch aan dien man gekomen?"

„Ik ken hem niet eens," antwoordde Charly Brand onverschillig. „De directeur van het hotel heeft hem aanbevolen."

De huisjesmelker stond op en liep het vertrek op en neer.

Eindelijk bleef hij staan en vroeg:

„Wilt u het niet nog eens probeeren? U hebt toch grooten invloed op den Lord. Misschien gelukt het u nog de zaak in orde te brengen, als wij den koopprijs iets verminderen."

„Beloven kan ik u niets, maar probeeren wil ik wel," antwoordde Charly Brand.

Dit scheen den huisjesmelker weer eenigen moed te geven.

Dienzelfden avond ontving makelaar Morchel van de huisjesmelkers een brief, waarin zij den koopprijs van de terreinen veel lager stelden, maar die toch nog hoog genoeg was om hun een aanzienlijke winst te verschaffen.

Toen de makelaar in het hotel kwam, vernam hij, dat lord Clarence Beit en mr. Lewis een uur te voren afgereisd waren.

Zij hadden een brief voor hem achtergelaten, luidende als volgt:

„Zeer geachte heer Morchell

Ingesloten ontvangt u vijfduizend mark voor uwe moeite.

Ik verzoek u om den heeren makelaars van het bouwsyndicaat mede te deelen, dat het mij hoogst aangenaam was hen eens flink te kunnen beetnemen.

Hoogachtend,

LORD CLARENCE BEIT."

.....

Den volgenden morgen ontvingen de huisjesmelkers van den makelaar de mededeeling, dat er verder niets van de zaak kon komen, omdat de Lord, door hun te hooge

eischen, eenvoudig naar Londen teruggekeerd was.

De huisjesmelkers begonnen vreeselijk te razen en te tieren, toen zij den inhoud van den brief te weten kwamen, want nu zaten zij met de terreinen opgescheept.

Zij hadden hun gezamenlijk vermogen daarin gestoken en wisten niet hoe zij er weer af zouden komen.

Maar de hun nog overgebleven hoop werd geheel de bodem ingeslagen, toen architect Barrikoff een telegram uit Londen ontving van den volgenden inhoud:

„Het doet mij groot genoeg dat ik jullie eens flink in de luren gelegd heb en hoop dat deze les vruchten mag dragen.

JOHN RAFFLES,

(alias Clarence Beit)."

De volgende aflevering (Nr. 612) bevat:

VERDIENDE LOON.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt **TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885